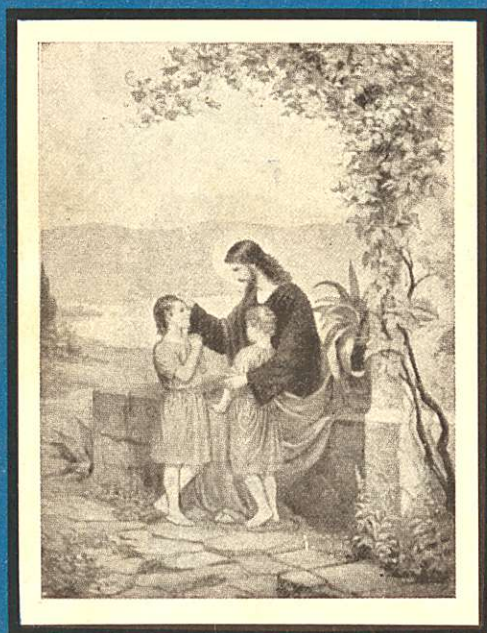

Wäinö Hawas

Kristithyn Kodin Aapinen

Suomen
Rauhanyhdistysten Keskuksyhdistys
Oulu

Wäinö Hatwas

Kristityn Kodin
Aapinen

„Lasten on taitvaan
valtakunta“

Kustantaja
Suomen Rauhan yhdistysten Keskusyhdistys
Oulu

Painettu Jyväskylässä
Oy. Jyväskylän Kirjapainos
1930

Alkulause.

Tämä aapinen on tarpeen synnyttämä. Kun omat pienokaiseni rupešivat aloittamaan lukuharjoituksiansa, huomasin, että nykyaikaisista aapisista — niin hyviä kuin ne muissa suhteissa ovatkin — oli melkein tyhseen karsittu uskonnollinen sisältö. Ne olivat lasten loruja, satuja ja tarinoita täynnä. Korkeintaan kirjan lopusta löysi muutamia rukouksia ja omaatuntoakin koskettelevia lappaleita. Useat uskontweljet walittivat aiwan samaa ja kehottivat minua ryhtymään aapis-kirjan laadintaan.

Kirjaa suunnitellessani olen koettanut ottaa warteen myöskin opetusopillisia seikkoja, mutta siinä suhteessa woinewat warsinkin kirjusen ensimmäistä osaa. Olen koettanut sen saada mahdollisimman suppeaksi.

Toinen osa on tarkoitettu kodin ensimmäiseksi luku-kirjaksi. Se tähtää nimenomaan lasten päämäärään. Ensinnäkin se pyrkii siunaawasti ja kehittäwästi wai-kuttamaan pienokaisen uskonelämään. Olen tässä tarkoituksessa kirjoittanut tosipohjaisia kertomuksia lasten elämästä ja niiden yhteyteen liittännyt melkein koko Lutherin Wähän Katekismuksen, muutamia raamatun kertomuksia sekä wirsiä, lauluja ja rukouksia. Täten on tahdottu myös isille ja äideille osoittaa, miten joka-

päiwäijistä askarteluista ja tapahtumista voidaan ottaa aihe autuuden asiain koruttomaan selwittelyseen tai raamattuun tutustumiseen. Nimenomaan Katedismuksen lappaleissa on yhtä ja toista sellaistaikin, mitä lapsukaiset eivät vielä täysin ymmärrä, mutta tällaisetkin kohdat painuivat sopivissa yhteyksissä pilkukukin muistiin. Elämän koettelemuksissa ne sitten saavat walaistuksensa, tulewat ymmärretyiksi ja uskotuiksi. Näin on „wanhanailainen“ ulkolukukin suureksi siunaukseksi. Siksi toiwon, että tässä aapijessa olewat Katedismuksen kohdat lapsilta ulkoakin waadittaisiin. — Toiseksi olen kirjassani tahtonut herättää rakkautta työhön. Täten on ohjeenani ollut wanha lehoitus: „Rukoile ja tee työtä!“

Tarakaaja panee helposti merkille, että Kirja on warjinaisesti tarkeitettu maalaiskoteihin. Maaseudun elämä on yleensä esitysten pohjana.

Tämä aapinen tahtoo siis olla usko-waisten wanhempain apuna kotiosessa kaswatustyössä. Ehkäpä se tulee käytäntöön myöskin kiertokouluopetuksessa.

Jumala siunatkoon meitä iisiä ja äitejä waikeassa kaswatustehetäwäsjämme! Hän suolkoon armonsa kodellemme, että niissä tänä waikeana aikana kaswaiji wiljaa taiwasta warten!

Kuwat on piirtänyt taiteilija J. O. Raja-Aho. Painatustyön on waiwojaan säästämättä huoltanut kirjapainonjohtaja J. Mantere.

Merijärwellä elok. 15 p:nä 1930.

Wäinö Hawas.

Isä ja äiti! Luekaa tämä ennen tawausharjoitusten alkamista lapsillenne.

Rakkaat pienolaiset! Vanhempanne owat kantaneet teidät taiwaallisen Isän siunauksen alle pyhässä lasteessa. He tahtoisiwat teitä kasvattaa taiwasta warten. He opettawat teitä tuntemaan hywää Jumalaa, teidän omaa Isäännä ja Jeesusta, lasten ystäwää. He waroittawat teitä laikesta synnistä. He puhuwat teille Jumalan mittamattomasta rakkaudesta. He kertowat teille hywistä enkeleistä, jotka warjelewat teitä laikeisja waaroisja ja pahoista enkeleistä, jotka kiusaawat ja houkuttelewat riitelemään, tottelemattomuuteen ja muuhun pahaan. He laulawat teille taiwaasta, johon pikku pojat ja tytöt luoltuanja pääsewät ja jossa on parempi olla kuin yhdesjälkään kodissa maan päällä. — Tässä työssä tämä pikku aapinen tahtoiji auttaa teidän isiänne ja äitejänne. Me emme lupaa tässä kirjassessa ahkerille lukijoille „aapiskukon munia“, mutta me toiwotamme laikeille uutterille pikku tawaajille rakkaan taiwaan Isän siunausta!

I

Kirjaimet ja luvuus-
harjoituksia

A

A A AA AA

I I II II

AI AI AI AI

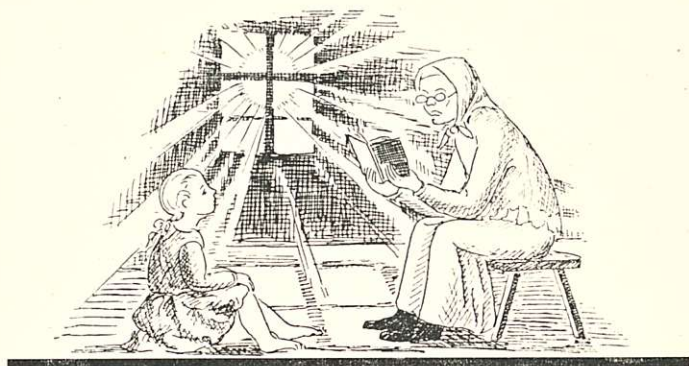

U

UU UU UU UU

UI UI AU AU

M

MUM-MU MIM-MI

AA-MU

N

NAN-NI. U-NI.

NAN-NIN U-NI.

NAN-NI UI-NUU.

L

**LAI-NA. LAI-LA. LAU-LU.
LAI-NAN LII-NA.
LAI-LA LAU-LAA LAU-LU-A.**

K

**KIL, KAL, KUU-LUU
KAU-KAA.**

**UK-KI-NI KUK-KA KUK-KII.
UK-KI-NI KA-NA MU-NII MU-NAN.
AN-NA KA-NA MU-NI-A!**

KA-NA: KAA, KAA.

MA-KI-A MU-NA.

**AN-NA UK-KI MA-KI-AA MU-NA-
KAK-KU-A!**

AN-NAN, MIM-MI-NI.

T

**ANT-TI TUUT-TAA TAI-NAN
TA-KA-NA:**

TUU, TUU. AN-NA, TAI-NA, TUT-TI!

AN-NAN, ANT-TI, TUT-TI-NI.

TAI-NA AN-TAA TU-TIN.

TAI-NA I-MI TUT-TI-A.

KUUL-KAA, KUN ANT-TI TUUT-TAA!

AN-TA-KAA AN-TIN TUU-TA-TA!

TUUT-TAA ANT-TI!

Ä

ÄI-TI. TÄ-TI. ÄÄ-NI.

ÄI-TI LAU-LAA LAU-LUN.

TÄ-TI-KIN LAU-LAA MU-KA-NA.

ÄI-TI-NI ÄÄ-NI KUU-LUU TÄÄL-LÄ-
KIN.

LAI-LA KUU-LI ÄÄ-NI-Ä.

LAU-LA ÄI-TI! LAU-LA-KAA TÄ-TI!

Ä-LÄ LAU-LA MIM-MI!

E

EM-MI AUT-TAA ÄI-TI-Ä.

EL-LI KEIT-TÄÄ KAA-LI-A.

ME KAN-NAM-ME KUK-KI-A.

MET-TI-ÄI-NEN KAN-TAA MA-KE-AA
MET-TÄ.

TEE-MU EI TEE MI-TÄÄN.

AU-TA TEE-MU ÄI-TI-Ä!

AU-TAN MIE-LEL-LÄ-NI.

ÄI-TI KIIT-TÄÄ MEI-TÄ.

**E-NO AN-TOI ON-NIL-LE
O-ME-NAN.**

**ON-NIN O-ME-NA ON MA-KE-A.
O-TA ON-NI TOI-NEN-KIN O-ME-NA!
TEE-MU-KIN OT-TA-KOON O-ME-
NAN!**

**ME O-TIM-ME O-MAT O-ME-NAM-ME.
ME AU-TOIM-ME E-NOM-ME AU-
TOON. ME KII-TIM-ME E-NO-AM-ME.**

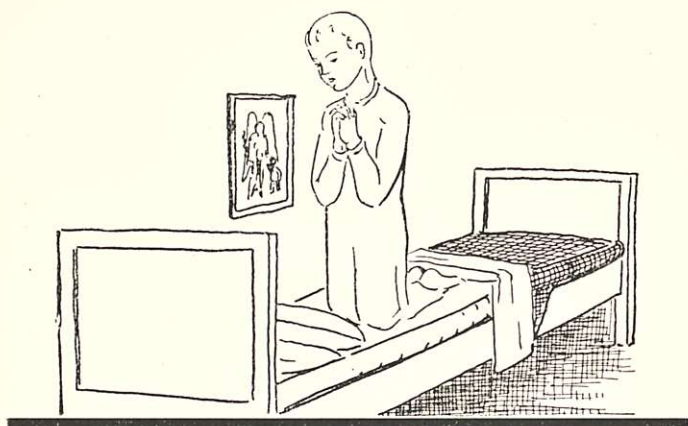

V

VEIK-KO ON VA-KA-VA.

VEIK-KO TA-VAA TA-VUN. TA-VAA-KO VIE-NO-KIN TA-VUN? VAI-KE-A-TA ON VIE-NON TA-VUU. TAA-VA EI TA-VAN-NUT TA-VU-A. TAA-VA IT-KI, VET-TÄ VUO-TI. VIE-LÄ IL-LAL-LA-KIN TAA-VA VA-LIT-TI: ÄI-TI, EN VOI-NUT TUN-NIL-LA TA-VA-TA. Ä-LÄ TAA-VA-NI IT-KE! VIE-LÄ TA-VAAT-KIN.

S

SA-LO-MO SA-NOO IL-LAL- LA VUO-TEES-SAN-SA:

TAI-VAAN I-SÄ, SIU-NAA MI-NU-A,
SIU-NAA I-SÄÄ-NI, ÄI-TI-Ä-NI, SIS-
KO-A-NI, SE-TÄÄ-NI, SAI-MI-A.

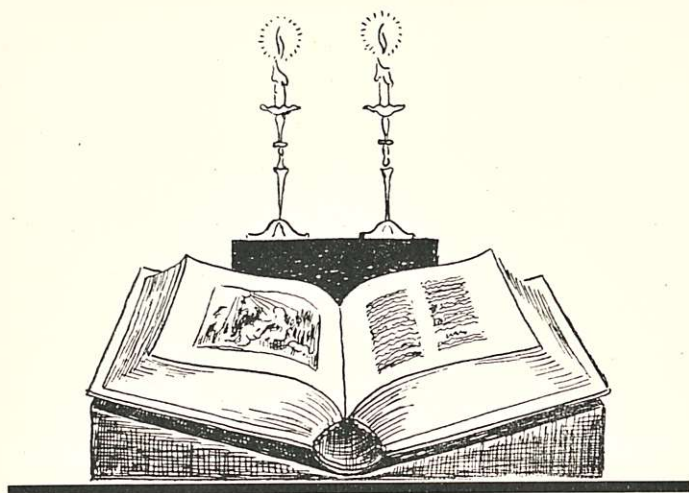
I-SÄ ON SA-NO-NUT SA-LO-MOL-
LE: TAI-VAAS-SA ON OI-KE-A I-SÄ-
SI. TAI-VAS ON OI-KE-A KO-TI-SI.
TAI-VAAL-LI-NEN I-SÄ SIU-NAT-
KON SI-NU-A!

J

JEE-SUS SIU-NAA LAS-TA.

**JEE-SUS LAU-SUU: LAS-TEN ON
TAI-VAAN VAL-TA-KUN-TA. JUS-SI
JA JA-LO O-VAT JU-MA-LAN O-MI-A.
MI-NÄ JA JE-MII-NA-KIN O-LEM-ME
JU-MA-LAN O-MI-A. EN-KE-LIT SUO-
JAA-VAT JU-MA-LAN LAS-TA. JU-MA-
LA SIU-NAT-KOON KO-TI-AM-ME!**

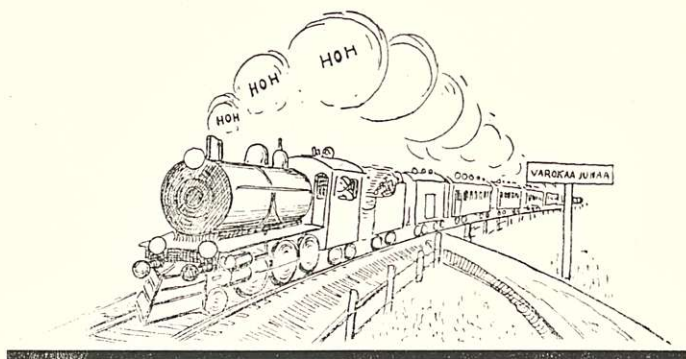

R

RAA-MAT-TU ON KIR-JO- JEN KIR-JA.

UK-KI-NI LU-KI SI-TÄ EN-NEN MI-NUL-LE.
MI-NÄ KAT-SE-LIN SEN SUU-RI-A KU-VI-A.
MI-NÄ LU-EN SI-TÄ JO VÄ-LIS-TÄ IT-SE-
KIN. SE ON RAK-KAIN KIR-JA-NI. SE KER-
TOO JEE-SUK-SES-TA.

JU-MA-LA ON RAK-KAUS. JEE-SUS ON
MEI-TÄ KAIK-KI-A RA-KAS-TA-NUT RIS-
TIL-LÄ.

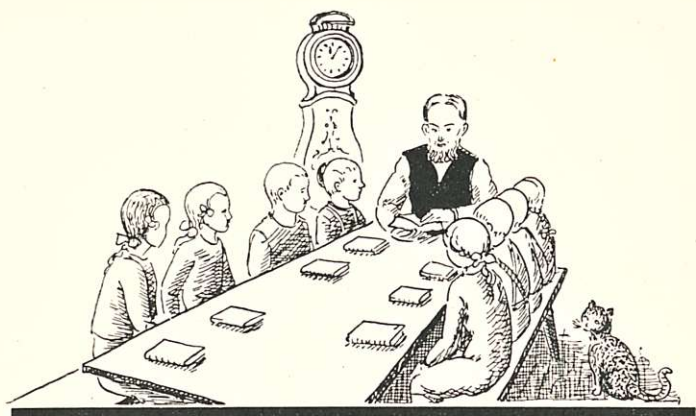
H

HAN-NA JA HEIK-KI LÄH-TI-VÄT JU-NAL-
LA I-SÄN KANS-SA SEU-ROI-HIN. HEN-TU-
SEN HIL-MA-KIN LÄH-TI SIN-NE. SEU-RAT
O-VAT HAR-JUN KIR-KOS-SA. SIEL-LÄ ON
KOOL-LA HER-RAN KAN-SAA. HER-RAN
KAN-SA HA-LU-AA KUUL-LA HER-RAN SA-
NAA. JU-MA-LAN MIE-HET SI-TÄ LU-KE-
VAT JA SE-LIT-TÄ-VÄT. JU-MA-LAN LAS-
TEN ON HAUS-KA OL-LA SEU-ROIS-SA.

P

PAP-PI A-SUU PAP-PI-LAS-SA. HÄN PU-
HUU KIR-KOS-SA JA SEU-ROIS-SA JU-MA-
LAS-TA. HÄN KAS-TOI MI-NUT JEE-SUK-
SEN O-PE-TUS-LAP-SEK-SI, KUN MI-NÄ
O-LIN PIE-NO-KAI-NEN. HÄN O-PET-TAA
MI-NU-A RIP-PI-KOU-LUS-SA, KUN TU-LEN
SUU-REM-MAK-SI. — KAIK-KI JU-MA-LAN
LAP-SET O-VAT PAP-PE-JA. PEK-KA JA
PAA-VO-KIN O-VAT PAP-PE-JA, KUN HE PU-
HU-VAT TOI-SIL-LE PO-JIL-LE JEE-SUK-
SES-TA.

Y

YR-JÄ-NÄ KÄY PY-HÄ-KOU-LU-A.
YP-PÄ-RIN VAA-RI PI-TÄÄ SI-TÄ PY-
HÄ-PÄI-VI-NÄ PYY-KA-RIN Y-LI-TU-
VAS-SA. YR-JÄ-NÄ YM-MÄR-TÄÄ
O-PET-TA-JAN PU-HEEN. LYY-LI EI
VIE-LÄ PAL-JON YM-MÄR-RÄ. HÄN-
KIN YM-MÄR-TÄÄ SEN, ET-TÄ JEE-
SUS ON LAS-TEN YS-TÄ-VÄ. — YP-
PÄ-RIN VAA-RI ON HY-VÄ O-PET-
TA-JA. ME LU-EM-ME JA O-SAAM-
ME PY-HÄ-KOU-LU-LÄK-SYM-ME.

ÖL-JY-LAMP-PU PA-LOI YÖL-LÄ-KIN, SIL-
LÄ YR-JÖ O-LI KI-PE-Ä. ÄI-TI O-LI SA-NO-
NUT: YR-JÖ ÄL-KÖÖN MEN-KÖ LÄ-TÄK-
KÖÖN! YR-JÖ O-LI OL-LUT TOT-TE-LE-
MA-TON. SIK-SI HÄN O-LI TUL-LUT SAI-
RAAK-SI. NYT KOR-VAT HU-MI-SI-VAT. PÄÄ-
TÄ POLT-TI. O-LO O-LI TYÖ-LÄS-TÄ. YR-JÖ
O-LI-SI SYÖ-NYT-KIN, MUT-TA HÄN-TÄ YÖ-
KÖ-TYT-TI.

ÄI-TI, MI-NÄ EN MIL-LOIN-KAAN E-NÄÄ
O-LE TOT-TE-LE-MA-TON, KUN VAIN TÄ-
MÄN KER-RAN AN-NAT AN-TEEK-SI, YR-JÖ
SA-NOI VA-LIT-TA-EN. ÄI-TI AN-TOI AN-
TEEK-SI JA LAU-LOI TAI-VAAS-TA, MIS-SÄ
EI O-LE YÖ-TÄ EI-KÄ TUS-KIA.

D

DAA-VI-DIN KO-DIS-SA ON VA-
RAL-LI-SUUT-TA. II-DA ON KÖY-
HÄN TYÖ-NE-LÄN MAN-DAN TYT-TÖ.
HÄ-NEN I-SÄN-SÄ DA-NI-EL HAU-
DAT-TIIN VUO-SI-A SIT-TEN. II-DAN
MEK-KO ON AI-VAN RI-SAI-SEK-SI
PI-DET-TY. HÄN EI O-LE AI-NA
SAA-NUT SYÖ-DÄ-KÄÄN KYL-LIK-

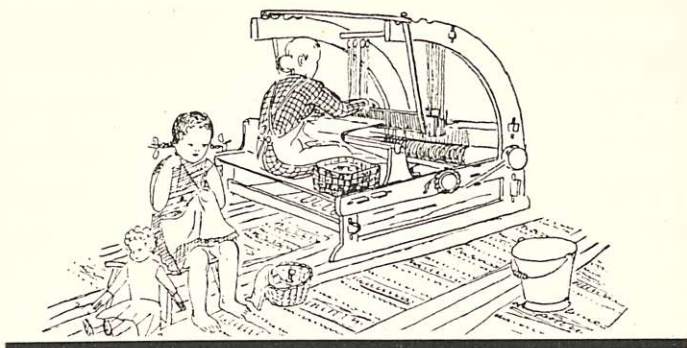

SEN-SÄ. ÄI-DIL-LÄ EI O-LE OL-LUT
LEI-PÄÄ.

DAA-VID ON HY-VÄ-SY-DÄ-MI-NEN
POI-KA. HÄN VIE TYY-NE-LÄÄN ÄI-
DIL-TÄ SAA-DUN KO-RIN. KO-RIS-
SA ON VA-DIL-LI-NEN KEIT-TO-A
JA MUU-TA-KIN RUO-KAA.

JU-MA-LA SIU-NAT-KOON SI-NU-A
DAA-VID, II-DA SA-NOO JA VE-DET
PYÖRI-VAT HÄ-NEN SIL-MIS-TÄN-SÄ.
MAN-DA-KIN KIIT-TÄÄ SAA-DUS-TA
LAH-JAS-TA JA KÄS-KEE VIE-MÄÄN
TER-VEI-SI-Ä KO-TIIN.

NK NG

IN-GAN KO-TI.

ME O-LEM-ME UUT-TE-RAA VÄ-KE-Ä.
I-SÄ VE-DÄT-TÄÄ MET-SÄS-TÄ RAN-KO-JA.
HÄN KAA-TAA PUUN, KAR-SII SII-TÄ OK-
SAT JA PA-NEE RAN-GAN RE-KEEN.

ÄI-TI KU-TOO KAN-GAS-TA. ÄI-DIN KU-
TO-MAT KAN-KAAT O-VAT KAU-NII-TA.

MI-NÄ OM-PE-LEN LAN-GAL-LA. LAN-KA
ON MUS-TAA. AA-MUL-LA TOIN TU-PAAN
SAN-GOL-LI-SEN VET-TÄ. NYT SAN-KO ON
MEL-KEIN TYH-JÄ.

LAIS-KUUS ON SUU-RI SYN-TI. JO-KA EI
TYÖ-TÄ TEE, HÄ-NEN EI PI-DÄ LEI-PÄÄ-
KÄÄN SYÖ-MÄN.

JU-MA-LA, SIU-NAA TYÖM-ME!

OPI, LAPSENI, KIRJAIMET, SUURET JA PIENET!

A	D	E	G	H	I	J	K	L	M	N	O
a	d	e	g	h	i	j	k	l	m	n	o
P	R	S	T	U	V	Y	Ä	Ö			
p	r	s	t	u	v	y	ä	ö			

**JEESUS SANOO: MINÄ
OLEN A JA Ö, ALKU JA
LOPPU, ENSIMÄINEN JA
VIIMEINEN.**

VIE-RAS-TA VÄ-KE-Ä:

B C F Q X
Z Å

RAA-MAT-TU-A SA-NO-TAAN MYÖS BIB-
LI-AK-SI. BAR-NA-BAS O-LI PAA-VA-LIN TO-
VE-RI.

COR-NE-LI-US TU-LI KRIS-TI-TYK-SI. AB-
RA-HAM ACH-RE-NI-US ON KIR-JOIT-TA-
NUT LAU-LU-JA JEE-SUK-SES-TA. AG-RI-
CO-LA ON TEH-NYT EN-SI-MÄI-SEN SUO-
MA-LAI-SEN AA-PI-SEN.

FI-LIP-PUS SAAR-NA-SI SA-MA-RI-AS-SA.
FOI-BE O-LI US-KO-VAI-NEN NAI-NEN. FI-
LA-DEL-FI-A O-LI ON-NEL-LI-NEN SEU-RA-
KUN-TA.

QUIN-TUS ON ROO-MA-LAI-NEN NI-MI.
AU-GUST EN-GEL-BREKT AHL-QVIST O-LI
RU-NOI-LI-JA.

XER-XES O-LI MAH-TA-VA HAL-LIT-SI-JA.
JU-MA-LAA KUT-SU-TAAN VAN-HAS-SA
TES-TA-MEN-TIS-SA ZE-BA-O-TIK-SI. ZIN-
ZEN-DORF O-LI JU-MA-LAN MIES.

PI-LA-TUS KIR-JOI-TUT-TI JEE-SUK-SEN
Y-LÄ-PUO-LEL-LE RIS-TIL-LE SA-NAT: JE-
SUS NA-ZA-RE-NUS REX JU-DE-O-RUM.

AH-VE-NAN-MAA ON RUOT-SIK-SI Å-LAND.

UUSIA KIRJAIMIA.

A *A* A

a *a* a

D *D* D

d *d* d

E *E* E

e *e* e

G *G* G

g *g* g

H *H* H

h *h* h

I *I* I

i *i* i

J *J* J

j *j* j

K *K* K

k *k* k

L *L* L

l *l* l

M *M* M

m *m* m

N *N* n

n *n* n

O *O* o

o *o* o

P *P* p

p *p* p

R *R* R

r *r* r

S *S* S

s *s* s

T *T* t

t *t* t

U *U* u

u *u* u

V *V* v

v *v* v

Y *Y* y

y *y* y

Ä *Ä* ä

ä *ä* ä

Ö *Ö* ö

ö *ö* ö

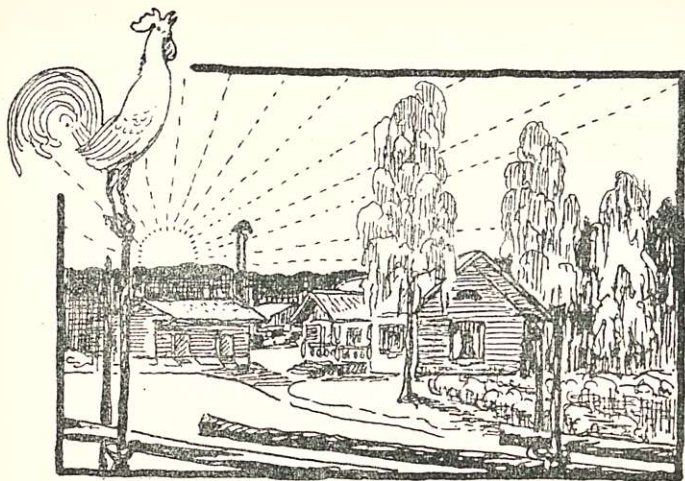

II

Lukkapaleita

AAMULLA.

Herään vuoteessani. Aurinko paistaa uudinten raosta. Isä on jo mennyt työhön. Astiain kalina kuuluu keittiöstä. Äiti siellä puuhailee. Eero ja Valma nukkuvat vielä.

Minä panen käteni ristiin ja rukoulen:

„Ole kanssani, Herra Jeesus,
tule siunaamaan päivän työ,
tule illoin ja aamuin varhain,
tule vielä, kun joutuu yö.“

Sitten minä vielä luen sen rukouksen, jonka Jeesus itse opetti omillensa.

Senjälkeen kipuan nopeasti sängystäni, puen vaatteet ylleni ja peseydyn.

Kun olen valmis, kiiruhdan keittiöön ja sanon: „Hyvää huomenta, äiti!“ Äiti vastaa: „Jeesus siunatkoon sinua, lapseni!“

Koko päivän minä auttelen äitiä, kanan vettä ja puita, kuivailen astioita, noudan lehmät haasta ja karkoitan karpäset Muurikin selästä äidin lypsäessä. — Isä kutsuukin minua pikku emännäksi.

HERRAN RUKOUS.

Isä meidän, joka olet taivaissa!

Pyhitetty olkoon Sinun nimesi!

Tulkoon Sinun valtakuntasi!

Tapahtukoon Sinun tahtosi maassakin, niinkuin se tapahtuu taivaassa!

Anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme!

Anna meille meidän syntimme anteeksi, niinkuin mekin anteeksi annamme niille, jotka ovat rikkoneet meitä vastaan.

Älä johdata meitä kiusaukseen, vaan päästä meidät pahasta!

Sillä Sinun on valtakunta, voima ja kunnia iankaikkisesti! Amen.

PIKKU PEKAN AAMURUKOUS.

Jeesus, lasten ystävä,
katso pientä pilttiä!
Siunaa aamu, ilta, yö,
päivän leikit, käten työ!

Jeesus, kodin ystävä,
suojaa isää, äitiä,
maata taaton kylvämää,
että kypsyis tähtäpä!

Auta aina synnistä,
estä mieli ynseä!
Anna, että taivaaseen
tämän päivän matkaa teen.

ILLALLA.

Isä on tullut kotiin. Äiti on palannut lypsämästä. Meitä pienokaisia uuvuttaa. Äiti antaa meille voileipää ja maitoa. Isäkin syö kanssamme. Pientä Valmaa hän pitää polvellansa.

Sitten riisumme vaatteemme ja pujahdamme vuoteisiin peitteen alle. Äiti auttaa Valmaa.

Senjälkeen panemme kädet ristiin ja rukouksemme:

„Isä armias taivahasta,
katso tätäkin pientä lasta!
Enkeli suojakseni laita,
sitten ei mua mikään haita!“

Vielä rukoilemme Herran siunauksen.

Äiti laskee käden otsillemme ja sanoo: „Jeesus siunatkoon lapsukaistani!“ Me vastaamme: „Jeesus siunatkoon äitiä.“

Isäkin tulee siunaamaan meitä. Me toivottamme isälle taivaan Isän siunausta.

Meidän on hyvä olla. Me nukumme pian rauhallisesti.

HERRAN SIUNAUS.

Herra siunatkoon meitä ja varjelkoon meitä! Herra valistakoon kasvonsa meidän päällemme ja olkoon meille armollinen! Herra kääntäköön kasvonsa meidän puoleemme ja antakoon meille iankaikkisen rauhan! Nimeen Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen. Amen.

ATERIALLA.

Aamupäivällä syömme aamiaisen. Iltapäivällä syömme päivällisen.

Kun istumme pöytään, panemme kädet ristiin ja sanomme: „Herra, siunaa ruokamme!“ Pöydässä emme paljon puhele. Äiti antaa lautasillemme keittoa. Me kiitämme silloin häntä. Kun haluamme lisää, pyydämme: „Äiti, ole hyvä ja anna minulle vielä!“ Me syömme nurisematta, mitä äiti on meille valmistanut.

Syötyämme panemme taas kätemme ristiin ja lausumme: „Rakas taivaan Isä, kiitos ruuasta!“ Myöskin isää ja äitiä me kiitämme pöydästä noustuamme.

Aterian jälkeen isä hieman levähtää tuvan penkillä. Me hiivimme silloin hänen selkensä taa. Siellä on lämmin olla. Me olemme hiljaa kuin hiiret.

SUNNUNTAINA.

Isä ei ole tänään mennyt työhön. Hän on autellut äitiä aamuaskareissa. Meidän kanssamme hän on leikkinyt.

Aamiaisen syötyämme isä tuo pöydälle suuren raamatun. Hän lukee siitä kappaleen. Sitten veisaamme virren.

Sen jälkeen menemme isän ympärille. Hän ottaa Valman ja Eeron syliinsä ja rupeaa näyttämään meille kuvia raamatusta. Jokaisesta kuvasta hän kertoo. Me saamme kuulla Samuelista, Davidista ja pienestä Jeesus lapsesta.

Iltapäivällä käymme katsomassa sairasta Teppolan mummoa. Vilho saa äidiltä ruokakorin mummolle vietäväksi.

Istumme mummon vuoteen ääressä. Isä puhlee hänelle taivaan Isästä ja Jeesuksesta. Me lau-

lamme lauluja. Mummon silmistä vuotavat kyyneleet.

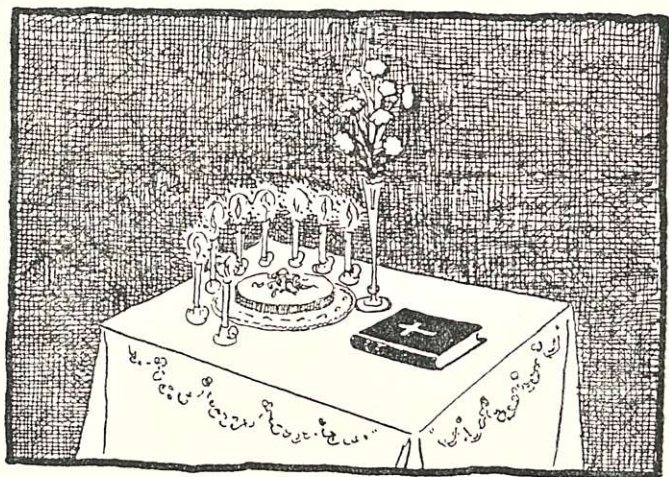
Lähtiessämme sairastoittoa meille Jumalan rauhaa.

KOLMAS KÄSKY.

Muista pyhittää lepopäivä!

Mitä se on?

Meidän tulee peljätä ja rakastaa Jumalaa niin, ettemme ylenkatso saarnaa ja Jumalan sanaa, vaan pidämme sen pyhänä, mielellämme sitä kuulemme ja opimme.

SYNTYMÄPÄIVÄ.

Ville heräsi.

Ulkona paistoi päivä. Kerttunen viserteli koivussa ikkunan alla. Oven takaa kuului

ensin supatusta. Sitten isä, äiti ja Matti rupe-
sivat veisaamaan suvivirttä.

Sängyn viereen oli nostettu valkein liinoin
peitetty pöytä. Pieneen maljakkoon oli ase-
tettu punaisia neilikoita. Maljakon vieressä
oli mustakantinen kirja, jonka selkämykseen
oli kultakirjaimin painettu: UUSI TESTA-
MENTTI.

Ville otti kirjan käteensä. Sen ensimmäi-
seltä lehdeltä hän luki äidin kirjoittamat sanat:
„Etsi ensin Jumalan valtakuntaa ja
Hänen vanhurskauttansa, niin kaikki
muukin sinulle sen ohessa annetaan!“

Samassa isä astui huoneeseen. Hän silitti
Villen päätä ja toivotti Jumalan siunausta.
Äiti otti oikein kaulasta kiinni. „Taivaan Isä
kahdeksanvuotias tani siunatkoon!“ hän sanoi.
Mattikin ojensi kätensä. Hänkin oli oppinut
oikein juhlallisesti lausumaan: „Onnea ja Ju-
malan siunausta!“

ELONLEIKKUUSSA.

Eilen illalla isä vei minut kanssansa peltoja
katselemaan. Ruispellon pientareella hän sei-
sahtui ja koetteli tähkäpäitä. „Jopa jyvä kat-
keaa“, hän sanoi, „huomenna tulemme leik-
kaamaan!“

Sitten kiipesimme pienelle mäelle pellon
laitaan ja istuimme kivelle. Aivan kultaisena
lainehti edessämme kypsä vilja. Isä risti kä-
tensä. Hän oli vakavan näköinen. „Jumala
on antanut meille hyvän sadon. Saamme
leipää talveksi“, hän lausui.

Koko päivän olemme nyt olleet pellolla.
Koutosen Jenny ja Kaarnan Eliina ovat lei-
kanneet. Ville on sidellyt katkaistut korret
lyhteiksi. Minäkin olen opetellut sitelemään.

Isä on koonnut lyhteet kuhilaiksi. Äiti ja Valma ovat kantaneet kahvia ja ruokaa pelolle. Päivä on kulunut hupaisesti.

JEESUS VILJAPELLOLLA.

Leikkuuviikon sunnuntaina isä kertoi Jeesuksesta seuraavat kaksi pientä kertomusta:

Oli pyhäpäivä. Jeesus kulki opetuslapsineen valjenneiden viljavainioiden läpi. Hänen seuraajansa katkoivat tähkäpäitä, hiersivät niitä käsissään ja söivät. Silloin muutamat tekopyhät fariseukset sanoivat: „Miksi teette, mitä ei ole luvalista tehdä lepopäivänä?“ Jeesus lausui heille: „Lepopäivä on asetettu ihmistä varten, eikä ihmisen lepopäivää varten!“

Toisen kerran Jeesus istui opetuslapsineen eräällä Samarian kukkulalla kaivon ääressä. Hän oli juuri keskustellut autuuden asiasta muuttaman syntisen vaimon kanssa. Vaimo oli saa-

nut piston sydämeensä. Lopuksi hänestä oli tullut uskovainen. Sillä välin olivat opetuslapset tuoneet Jeesukselle ruokaa läheisestä Sykarin kaupungista. Nyt he tarjosivat sitä Hänelle. Mutta Jeesus ei syönyt. Hän sanoi: „Minulla on syötävänäni ruokaa, jota te ette tiedä.“ Niin oppilaat sanoivat keskenään: „Lieneekö joku tuonut Hänelle syötävää?“ Jeesus sanoi heille: „Minun ruokani on se, että teen lähettäjäni tahdon ja täytän Hänen tekonsa.“ Sitten hän viittasi kädelään laajoihin vehnävainioihin, joita parhaillaan valaisivat laskevan auringon säteet ja lausui: „Ettekö sano: „Vielä on neljä kuukautta, niin elonleikkuu joutuu?“ „Katso minä sanon teille: nostakaa silmänne ja katselkaa vainioita, kuinka ne ovat valkoiset leikattaviksi.“ — Isä selitti, että Jeesus vertasi ihmisiä viljaksi, joka taivaan Isän siunaamana kypsyy taivasta varten.

Me emme oikein ymmärtäneet kaikkea, mutta muistiimme me painoimme isän puheet. Isä lupasi niitä kysellä toisella kerralla.

JEESUKSEN VERTAUS VALHE- VEHNÄSTÄ.

Jeesus esitti kansalle tällaisen vertauksen:

Taivasten valtakunta on verrattava mieheen, joka kylvi hyvän siemenen peltoonsa. Mutta ihmisen nukkuessa hänen vihollisensa tuli ja kylvi valhevehnää vehnän sekaan ja meni pois. Ja kun laiho kasvoi ja teki hedelmää, silloin valhevehnäkin tuli näkyviin.

Niin perheenisännän palvelijat tulivat ja sanoivat hänelle: „Herra, etkö kylvänyt peltoosi hyvää siementä? Mistä siihen sitten on tullut valhevehnää?“ Hän sanoi heille: „Sen on vihamies tehnyt.“

Niin palvelijat sanoivat hänelle: „Tahdotko, että menemme ja kokoamme sen?“ Mutta hän sanoi: „En, ettette valhevehnää kootessanne nyhtäisi sen mukana vehnääkin. Antakaa molempain kasvaa yhdessä elonaikaan asti ja elonaikana minä sanon leikkuumiehille: „Kootkaa ensin valhevehnä ja sitokaa se kimppuihin poltettavaksi, mutta vehnä korjatkaa aittaani!“

Sitten Jeesus laski luotaan kansan ja meni asuntoonsa. Opeluslapset tulivat Hänen luoksansa ja pyysivät: „Selitä meille vertaus pellon valhevehnästä.“ Niin hän vastasi: „Hyvän siemenen kylväjä on Ihmisen Poika. Pelto on maailma. Hyvä siemen on valtakunnan lapset, mutta valhevehnä on paholaisen lapset. Vihollinen, joka sen kylvi, on perkele. Elonaika on maailman loppu ja leikkuumiehet ovat enkelit. Niinkuin valhevehnä kootaan ja tulella poltetaan, niin on tapahtuva maailman lopussa. Ihmisen Poika lähettää enkelinsä ja he kokoavat hänen valtakunnastaan kaikki, jotka ovat pahennukseksi ja tekevät laittomuutta, ja heittävät heidät tuliseen pätsiin. Siellä on oleva itku ja hammasten kiristys. Silloin vanhurskaat loistavat Isänsä valtakunnassa niinkuin aurinko!“

KALASSA.

Tänä aamuna varhain isä herätti minut sikeästä unesta. Muistin heti asian ja kavahdin ylös. Pian olivat työvaatteet ylläni. Isä sitoi eväskontin selkääni. Äiti oli siihen illalla pannut kahvipannun, voileipiä, maitoa ja sokeria. Seinustalta otin onkivapani. Isä itse heitti pari verkkoa olallensa, pani pitkänsiiman laatikon pänsä päälle ja otti matoastian käteensä.

Menimme rantaan. Panimme tavarat veneeseen. Isä työnsi veneen vesille. Minä istuin perään. Isä istahti airoihin ja rupesi soutamaan. Vesi kohisi kokassa. Aurinko oli juuri noussut. Oli hieman viileätä vielä. Kaste kiilsi rannan ruohikossa. Sumua näkyi vastaisella rannalla.

Panin uistimen veteen. Äkkiä tuntui kova nykäisy. Rupesin lappamaan siimaa veneeseen. Mutta uistimen koukkuihin olikin tarttunut vain ruohoa. „Pohjakaloja!“ isä nauroi.

Pääsimme toiselle rannalle. Siellä on suuri kaisloja kasvava lahti. Lahden suussa on saari. Isä souti veneen saaren rantaan ja nosti evärepun maihin. Sitten hän rupesi panemaan ma-

toja pitkänsiiman koukkuihin. Minä ryhdyin onkimaan. Panin madon koukkuun, heitin ongen veteen ja katselin kohoa. Se kyykötöi ensin aivan hiljaa tyvenessä vedessä, mutta sitten se puikahti veden alle. „Isä, isä!“ huusin hädissäni. „Vedä, vedä!“ isä käski. Nostin ongen ylös. Se painoi hieman. Veden pinnalle nousi pyristelevä ahven. Sain sen veneeseen. Käteni vapisivat, kun irroitin koukkua sen suupielistä. Isä otti veitsen. Hän leikkasi ahvenen niskan poikki: „Ei saa turhaan kiduttaa kaloja“, hän selitti. Panin uuden madon onkeeni ja heitin sen taas järveen. Kohta kala nyppäsi. Sain nyt pienemmän ahvenen kuin äsken. Niin vetelin veneeseen kalan toisensa perästä. Lopuksi niitä oli jo kuusi. Sitten ei enää nypännyt. „Parvi pakeni pois“, isä sanoi.

Sitten laskimme pitkänsiiman ja verkot. Minä soudin. Isä heitteli siimaa veteen ja päästeli verkot puikkareista. Siiman laskimme selemmäksi, verkot aivan matalaan veteen rannemmaksi. Verkon kohot jäivät kellumaan pinnalle. Kivekset painuivat pohjaan.

„Nyt menemme rannalle“, isä sanoi. Maihin päästyämme hän viritti kahden kiven väliin nuotion. Eväsrepusta hän otti pienen mustan kahvipannun. Minä noudin siihen vettä ja niin keitimme kahvia. Kahvin kanssa söimme voileipiä. Voi, kun ne maistuivat hyvältä!

Syötyämme isä rupesi nuotion ääressä lepäämään. Minä menin onkimaan rannalle.

Rupesi tuulemaan. Taivaalle nousi pilviä. Kala söi kovasti. Sain kuusi ahventa, neljä särkeä ja yhden pikku lahnan. Kaikki kalani tapoin ja panin sitten kalakonttiin.

Äkkiä tipahti kädelleni vettä. „Isä, rupeaa satamaan!“ minä huusin. Isä heräsi. Hän katsoi kelloansa. „Onkin jo aika lähteä siimaa kokemaan!“ hän sanoi.

Isä istui perässä ja nosti siimaa laatikkoon. Minä huopasin, työnsin venettä perä edellä sii-

man suuntaan. „Nyt on suuri kala!“ isä sanoi. Venettä piti kieputtaa milloin mihinkin päin. Aivan uuvutti. Isä veti siimaa laatikkoon, mutta kala veti taas takaisin, niin että sirisi vain. Viimein otus väsyi. Isä työnsi haavin sen alle ja nosti veneeseen. Se oli suuri hauki. Monta muutakin kalaa saimme. Yksi lahna pääsi kar-kuunkin.

Kun nostimme verkkoja, satoi jo rankasti. Verkoissa oli vain muutamia särkiä.

Rannalle päästyämme kokosimme kalat konttiin. Se tuli melkein täyteen. „Jumala antoi meille hyvän saaliin“, isä sanoi. „Sateen edellä kala syö mainiosti. Nyt lähdemme kotiin.“

Heti saaren rannasta lähdettyämme tarttui kala uistimeeni. Se oli niin suuri, että isän täytyi tulla vetämään. Hän sai sen veneeseen. „Sanoinhan minä, että sinusta kalamies tulee!“ isä puheli tyytyväisen näköisenä.

Äiti tuli kotirantaan meitä vastaan. Minä näytin hänelle saalistamme ja olin miestä.

JEESUS JA KALAMIEHET.

Kalapäivän iltana isä kertoi Jeesuksesta ja kalamiehistä.

Opetuslapset huuhtoivat verkkojansa ranta-vedessä. Aurinko oli noussut jo korkealle. Oli tulossa polttava helle. Miehet olivat aivan uuvuksissa. He olivat koko yön tehneet työtä. Monta apajaa he olivat vetäneet. Aina oli nuotanperä noussut työpö tyhjänä. Tyhjiä olivat olleet myöskin verkot aamulla koettaessa. Vain vesi oli kiiltänyt silmukoissa.

Pietari oli saanut työnsä tehdyksi. Hän istahti raskaasti veneensä tuhdolle. Uuvutti sanomattomasti. Kaikki näytti synkältä.

Silloin tuli Jeesus. Hän ilmestyi äkkiä verkko-suojan takaa rannalle ja astui Pietarin veneeseen. Paljon kansaa seurasi Häntä. Kohta oli ranta ihmisiä aivan mustanaan. „Pietari, työnnä venheesi vesille!“ Jeesus käski. Opetuslapsi nousi hitaasti ja pian oli vene muutamia metrejä rannasta. Mestari istui purjepuuhun nojaten. Hän katseli rauhallisesti rannalle kertynyttä kansaa, avasi suunsa ja opetti.

Pietaria nukutti. Kovin työläästi hän seurasi Jeesuksen puhetta. Leipähuolet painoivat hänen mieltään. Äkkiä Herra vaikenä. Hän käännähti Pietariin päin ja sanoi: „Vie venhe syvälle ja heittäkää verkkonne saalista varten!“ Mutta opetuslapsi vastasi: „Mestari, koko yön olemme työtä tehneet emmekä mitään saaneet, mutta sinun käskystäsi minä heitän verkot.“

Sen tehtyään opetuslapset saivat kierretyksi suuren joukon kaloja. Verkot aivan repeilivät. Toinen vene tuotiin avuksi. Kun verkot vihdoin oli nostettu, olivat molemmat purret täynnä kiiltävää veden riistaa. Ne olivat aivan uppoamaisillaan.

Kun Pietari sen näki, heittäytyi hän Jeesuksen polvien eteen ja sanoi: „Mene pois luotani, Herra, sillä minä olen syntinen ihminen!“ Kaikki muutkin olivat hämmästyksissään, mutta Jeesus sanoi Pietarille: „Älä pelkää, tästälähin saat saaliiksi ihmisiä!“

Opetuslapset vetivät venheet maihin, jättivät kaikki ja seurasivat Jeesusta.

JUMALAN VALTAKUNNAN NUOTTA.

Jeesus esitti tällaisenkin vertauksen:

Vielä taivasten valtakunta on nuotan kaltainen, joka laskettiin mereen ja kokosi kaikenlaisia kaloja. Kun se tuli täyteen, vetivät he sen rannalle, istuutuivat ja kokosivat hyvät astioihin, mutta kelvottomat he viskasivat pois.

Näin on käyvä maailman lopussa. Enkelit lähtevät ja erottavat pahat vanhurskaista ja heittävät heidät tuliseen pätsiin. Siellä on oleva itku ja hammasten kiristys.

VAARIN KALAMATKA.

Vaari kertoo:

Siihen aikaan oli ankara nälänhätä maassa. Halla oli kahtena vuotena peräkkäin vienyt kaiken viljan. Isä oli lähtenyt jauhoja ostamaan kaukaa kaupungista. Äiti oli jäänyt lasten kanssa syrjäiseen metsätorppaan. Minä olin joukosta vanhin, kahdentoistavuotias.

Eräänä iltana muut lapset nukkuivat. Minä valvoin vuoteellani. Kuulin nyyhkitystä äidin sängystä. Kun kohottauduin katsomaan, huomasin äidin itkevän. Hiivin hänen luoksensa ja kysyin: „Mitä itket?“ Äiti vaikenen aluksi, mutta sitten hän kertoi, että tänään oli syöty viimeinen leipä ja isä viipyy vielä ainakin kaksi päivää matkalansa.

En saanut unta sinä yönä. „Hyvä Jumala“, huokasin, „anna meille leipää!“

Aamulla varhain nousin vuoteeltani. Oli kaunis kevätsää. Suuria päiviä oli jo kaikkialla. Rannoilla väikkyi porevesiä. Aurinko paistoi. Silmäni sattuiivat seinustalla olevaan onkeen ja samalla iski mieleeni: „Kaloja!“ Kiireesti kipaisin lantatunkiolle. Käivoin pienen kupposellisen matoja. Onki käteen ja rantaan! Vaivoin sain pienen veneemme työnnettyksi talviteloilta rantaan. Kun pääsin veneeseen, painuin polvilleni ja pyysin: „Hyvä Jumala! Meillä on nälkä. Anna onkeeni kaloja!“

Väänsin madon koukkuun ja heitin ongen veteen suuren pajupensaaseen luo. Heti tart-

tui säynävä. Kun hetken olin onkinut, minulla oli korvollinen kauniita kaloja. Niiden suomut kiittelivät auringon loisteessa. Minun oli sanomattoman hyvä olla. Kyynelet pyrkivät silmiini.

Juoksin saaliineni äidin luo. Hän keitteli jo aamuvelliä viimeisistä jauhוןrippeistä. „Äiti hoi! Pane pata tulelle! Taivaan Isä antoi keittämistä!“ minä huusin ja rinta oli riemusta pakahtua. Kalat nähdessään äiti purskahti itkemään ja syleili minua.

Kun siskot ja veljet nälkäisinä heräsivät, odotti heitä valmis kalakeitto.

NELJÄS RUKOUS.

Anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme!

Mitä se on?

Jumala antaa tosin ilman meidän rukoustamme jokapäiväisen leivän kaikille ihmisille, vieläpä pahoillekin; mutta me anomme tässä rukouksessa, että Jumala opettaisi meitä tuntemaan tätä hyvyttä, ja että me niin kiitoksella nauttisimme jokapäiväistä leipäämme.

Mitä jokapäiväinen leipä on?

Kaikki, mitä ruumiin ravintoon ja tarpeisiin kuuluu, niinkuin ruoka ja juoma, vaatteet, koti ja kartano, pelto, karja, raha ja tavara, hurskas puoliso, hurskaat lapset, hurskaat palkolliset, hurskas ja uskollinen esivalta, hyvä hallitus, hyvät ilmat, rauha ja terveys, hyvät tavat, hyvä maine, hyvät ystävät, uskolliset naapurit ja muuta senkaltaista.

ENSIMMÄINEN USKONKAPPALE.

Luomisesta.

Minä uskon Isään Jumalaan, kaikkivaltiaaseen, taivaan ja maan Luojaan.

Mitä se on?

Minä uskon, että Jumala on minut ja kaikki olennot luonut, antanut minulle ruumiin ja sielun, silmät, korvat ja kaikki jäsenet, järjen ja kaikki aistit, ja että hän nämät vielä voimassa pitää; antaa myös vaatteet, ruuan ja juoman, kodin, puolison ja lapset, pellon, karjan ja kaiken omaisuuden; lahjoittaa minulle runsaasti ja joka päivä ravinnon ja kaikki tämän elämän tarpeet, suojelee minua kaikissa vaaroissa, varjelee ja pelastaa kaikesta pahasta; ja että hän tekee tämän kaiken sulasta isällisestä, jumalallisesta hyvydestänsä ja laupeudestansa, ilman mitään minun ansiotani tahi mahdollisuuttani, josta kaikesta minun tulee häntä kiittää ja ylistää, häntä palvella ja hänelle kuuliainen olla. Tämä on totinen tosi.

UNETON ILTA.

Aune oli ollut isälle tottelematon. Isällä oli ollut kiire työhön. Hän oli ollut kovin murheellisen näköinen ja sanonut lähtiesänsä: „Voi, voi, isälle jäi paha mieli.“

Aune koetti leikkiä nukkien kanssa, mutta se tuntui ikävältä. Oli kuin joku olisi tuon tuostakin kuiskannut: „Isälle jäi paha mieli.“

Aune pyysi naapuriin. Äiti päästikin hänet Kantolan lasten kanssa leikkimään. Sielläkään ei ollut hupaista. Näytti kuin setä ja tätikin olisivat tietäneet Aunen pahuuden. Ja mitä ne Matti ja Liisakin su-pattelivat keskenään! Aune palasi totisena kotia.

Ruokapöydässä oli pannukakkua ja hilloa-kin. Se ei maistunut. „Oletko, lapseni, sairas?“ äiti kysyi. „En!“ Aune vastasi ja häntä rupesi itkettämään.

Aune pantiin vuoteeseen ennen isän tuloa. Hän ei saanut unta. Oli vaikeata panna käsiäänkin ristiin ja rukoilla iltasiunaustansa. Vuodevaatteet tuntuivat kuumilta. Täytyi heittelehtiä sinne ja tänne.

Isä kuului tulevan keittiöön. Aivan Aunen henkeä salpasi. „Äiti, tule tänne!“ hän vihdoin huusi. Äiti kiirehti tytön luo. „Mikä sinua vaivaa?“ hän kysyi. „Käske isä tänne!“ Aune pyysi.

Isä tuli vuoteen ääreen. Aune kavahti hänen kaulaansa. „Aune oli isälle paha aamulla. Anna anteeksi!“ hän nyyhkytti. Isänkin silmistä putoilivat kyynelät. Hän otti lapsen syliinsä ja siunasi häntä sanoen: „Isä antaa sinulle anteeksi. Taivaan Isäkin on kaiken anteeksi antanut. Saat uskoa, lapseni, syntisi anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä.“

Sitten isä kertoi taivaan Isästä, joka aina antaa katuvalle lapsellensa kaikki rikkomukset anteeksi, ja Jeesuksesta, joka vuo-datti Golgatan ristillä verensä meidän pahojen tekojemme sovittamiseksi. Lopuksi isä lauloi Jumalan lapsen laulun.

Aune nukkui laulun säveliin. Hänen oli isän sylissä hyvä olla.

JUMALAN LAPSEN LAULU.

*Mä olen niin pienoinen,
pienoinen aivan.
Sä suuri ja voimakas,
Isäni taivaan.*

*Siks' syytä ei peljätä
lapsella liene,
kun taivainen Isäni
tarpehet tiennee.*

*Kun voimani uupuvat,
käsilläs kannat,
ja syntini armosta
anteeksi annat.*

*Oi johdata kulkuni
taivahan teitä.
Et, Isäni armahin,
lastasi heitä.*

RIPPI.

Mitä rippi on?

Ripissä on kaksi kohtaa: ensimmäinen, että tunnustamme syntimme; toinen, että otamme rippi-isältä synninpäästön eli anteeksiantamisen niinkuin itse Jumalalta, emmekä epäile, vaan uskomme vakaasti, että synnit ovat tämän päästön kautta Jumalan edessä taivaassa anteeksi annetut.

Mitkä synnit ovat tunnustettavat?

Jumalalle tulee meidän tunnustaa itsemme vikapäiksi kaikkiin synteihin, niihinkin, joita emme tunne, niinkuin teemme Isämeidän rukouksessa; mutta rippi-isälle tulee meidän tunnustaa ainoastaan ne synnit, jotka me tiedämme ja sydämessämme tunnemme.

Jeesus sanoi Pietarille: Minä olen antava sinulle taivasten valtakunnan avaimet; ja minkä sinä maan päällä sidot, se on oleva sidottu taivaissa, ja minkä sinä päästät maan päällä, se on oleva päästetty taivaissa.

Jeesus sanoi opetuslapsillensa: Ottakaa Pyhä Henki! Joille te annatte synnit anteeksi, niille ne ovat anteeksi annetut, ja joille te ne pidätätte, niille ne ovat pidätetyt.

TOINEN USKONKAPPALE.

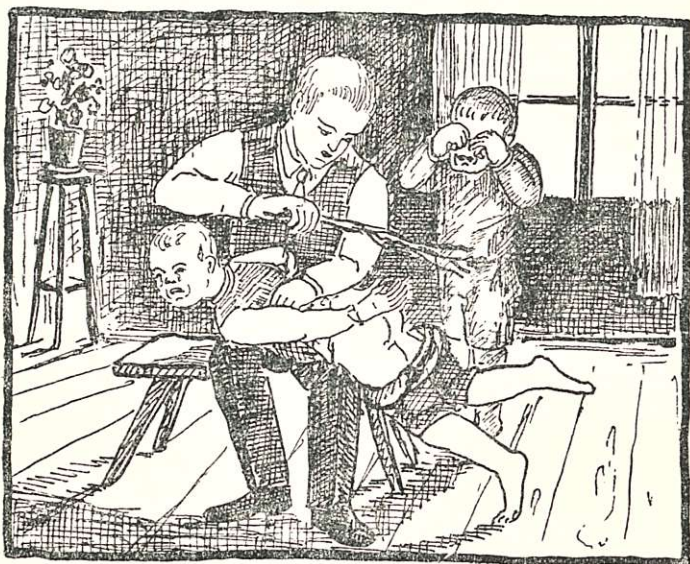
Lunastuksesta.

Minä uskon Jeesukseen Kristukseen, Jumalan ainoaan Poikaan, meidän Herraamme, joka sikisi Pyhästä Hengestä, syntyi Neitsyt Mariasta, kärsi Pontius Pilatuksen aikana, ristiin naulittiin, kuoli ja haudattiin, astui alas helvettiin, nousi kolmantena päivänä kuolleista, astui ylös taivasiin, istuu Jumalan, Isän kaikkivaltiaan, oikealla puolella ja on sieltä tuleva tuomitsemaan eläviä ja kuolleita.

Mitä se on?

Minä uskon, että Jeesus Kristus, totinen Jumala, Isästä iankaikkisuudessa syntynyt, ja myös totinen ihminen, syntynyt neitsyt Mariasta, on minun Herrani, joka lunasti minut, kadotetun ja tuomitun ihmisen, ja vapahti minut kaikista synneistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta, ei kullalla eikä hopealla, vaan pyhällä kalliilla verellään ja viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan, että minä hänen omansa olisin, hänen valtakunnassaan hänen almaisenaan eläisin ja häntä iankaikkisessa vanhurskudessa, viattomuudessa ja autuudessa palvelisin, niinkuin hän on kuolleista noussut, elää ja hallitsee iankaikkisesti. Tämä on totinen tosi.

VITSA.

Isä ja äiti olivat lähteneet kylään. „Ville ja Matti“, äiti oli sanonut poistuessaan, „hoitakaa huolellisesti pikku Tyyneä. Me emme viivy kauan.“

Pojat jäivät kätkyen luo. Tyyne nukkui rauhallisesti.

Naapurin lapset tömistivät tupaan. „Lähtekää ulos leikkimään“, he kehoittivat. Matti ja Ville katsoivat toisiinsa. „Emme uskalla“, Matti sanoi, „isä ja äiti käskivät katsomaan lasta.“ „Tyynehän nukkuu“, naapurin Taavi yllytti, „tulkaa pieneksi hetkiseksi vain. Siellä on niin hupaista.“ Ville vilkaisi Mattiin ja lähti. Hetken perästä Mattikin meni. Tyyne jäi yksin tupaan nukkumaan.

Pojat palasivat lumisina ja punoittavin poskin. „Jospa Tyyne onkin herännyt. Minulla on paha olla“, Matti tuumi. „Niin minullakin“, Ville myönsi.

Isä ja äiti olivat jo tuvassa. Tyyne itki äidin sylissä. Pojat seisahtivat ovisuuhun. He eivät saaneet sanaa suustaan. Isä ja äitikin olivat vaiti. He olivat murheellisen näköisiä. Poikien päät painuivat alas.

„Tulkaa kanssani kamariin“, isä käski. Pojat tottelivat.

„Te olitte tottelemattomia. Tyyne oli herännyt ja pudonnut kätkyestä. Enkelit varjelivat, ettei hän loukannut itseänsä. Mutta teidän tähtenne isän ja äidin mieli on paha. Jotta seuraavalla kerralla muistaisitte paremmin velvollisuutenne, täytyy minun teitä kurittaa“, isä puheli, ja kyyneleet vierivät hänen poskillensa. Pojat pillahdivat itkemään.

Isä otti kaapin päältä koivunvarvun. Hän asetti ensin Villen polviensa päälle ja löi vitsalla. Se teki kipeätä. Ville huusi tuskasta. Sitten tuli Matin vuoro. Kovasti Mattikin vaikerteli.

Pojat tarttuivat senjälkeen isää kaulasta ja pyysivät anteeksi. Äidiltäkin he kävivät anteeksi pyytämässä. Vanhemmat siunasi-

vat poikiansa ja vakuuttivat taivaan Isänkin kaiken unohtaneen.

Tyyne oli lakannut itkemästä. Äiti oli lähtenyt navettaan. Isä laitteli kiuluun vanhteita. Tuvassa oli suloisen lämmintä. Matti ja Ville nyyhkivät kotvan. Sitten he nukahitivat tuvan penkille.

NELJÄS KÄSKY.

Kunnioita isääsi ja äitiäsi, että menestyisit ja kauan eläisit maan päällä.

Mitä se on?

Meidän tulee peljätä ja rakastaa Jumalaa niin, ettemme halveksi emmekä vihoita vanhempiamme tai hallitusväkeämme, vaan pidämme heitä kunniassa, palvelemme heitä, olemme heille kuuliaiset ja pidämme heitä rakkaina ja kalliina.

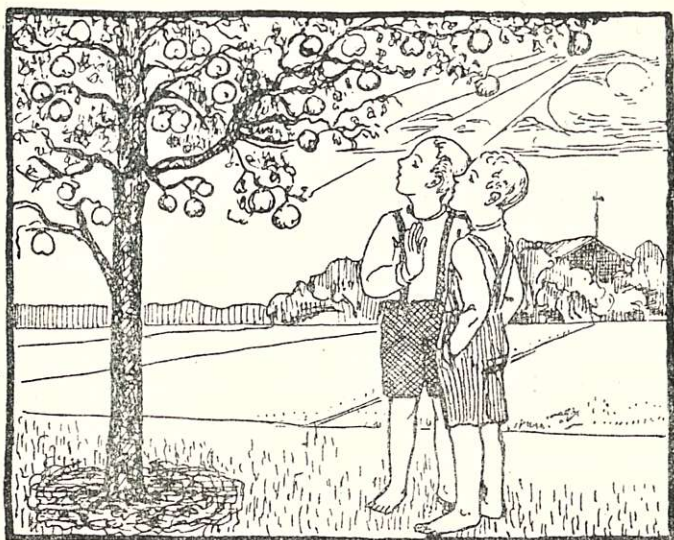
HUONEENTAULUSTA.

Lapsille.

Lapset, olkaa vanhemmillenne kuuliaiset Herrassa, sillä se on oikein. Kunnioita isääsi ja äitiäsi — tämä on ensimmäinen käsky, jolla on lupaus — jotta menestyisit ja kauan eläisit maan päällä.

Lapset, olkaa vanhemmillenne kuuliaiset kaikessa, sillä se on otollista Herrassa.

Omenat.

Isä oli luvannut, että Wille ja Matti saawat syödä kaikki ne kypsat omenat, jotka tuuli ratwistaa puista maahan.

Oli aiwan tyhwen sää, ja aurinko paistoi kuumasti. Pojat kulkivat käsilkkäin puutarhassa. He kiersiwät jokaisen omenapuun ja esiwät maahan pudonneita omenia. Niitä ei löythynt ainoatakaan. Wesi suussa pojat katjelivat oksia, jotka oliwat aiwan katketa kypsiä hedelmien painosta. Omenain posket loistiwat päiwän paistesja houkuttelewina.

„Ratwistamme oikein pikkusen oksasta!“ Wille esitti.

Mutta Matti katjoi totisena weljeänsä ja sanoi: „Emme tee niin. Taiwaan Isä näkee.“

Pojat palasivat hiekkakylälle leikkimään.

Jonkun ajan kuluttua Wille meni yksin puutarhaan. Hän wikkui ympärilleen, juoksi erään omenapuun ohi ja rawisti sitä. Heti putosi monta omenaa maahan. Ne kierivät ruohilleen. Wille wiitwana perässä! Hän koki kiireesti taskunsa täyteen hedelmiä ja hiipi pois.

Wille meni latoon ja rupesti syömään saalistansa. Siitä ei tahtonut tulla mitään. Willestä tuntui kuin hampaiden narskunta olisi kuulunut hywin kauaksi. Hänen tuli yhä tukalampi olla. Lopuksi hän heitti omenat nurkkaan ja juoksi äidin luo. „Äiti, anna anteeksi! Minä warastin“, hän nyhyhkytti. Sitten hän kertoi kaiken. Äiti antoi anteeksi ja wakuutti, että Jumalakin oli kaiken anteeksi suonut. Hän kietoi lädet poikansa kaulaan ja siunasi häntä.

Koskaan omenat eivät tämän jälkeen punoittaneet niin kauniisti, että Wille olisi niitä luvatta ottanut.

Seitsemäs luku.

Älä warasta!

Mitä se on?

Meidän tulee peljätä ja rakastaa Jumalaa niin, ettemme ota lähimmäisemme rahaa tahi omaisuutta, emmekä sitä petollisella laupalla tahi wäärhyhdellä itsellemme saada, waan autamme häntä enentämään ja warjelemaan tawaraansa ja elatustansa.

Linnun poika.

Wille ja Matti kävelivät käsi kädessä tietä myöten. Suuressa kaitvussa tien varrella oli peipon pesä. Siitä oli pieni linnun poika pudonnut maahan. Se aukoi suutansa ja piipitti surkeasti. Pojat huomasiwat sen.

Linnun poika oli hetken aiwan hiljaa. Silloin Matti heitti sitä kivensirulla. Taas keltainen suu aukeni ammolleen, ja kuului surkea piipitys. Se huwitti poikia. He jatkoivat heittelemistä, kunnes linnun poika oli aiwan hiekkään peittymäijillään.

Täti kulki ohi. Hän pysähtyi poikien luo.

„Mitä te poikaset teettekään?“ hän sanoi. „Jokainen kivensiru koskee lintuun kipeästi. Silksi se tuolla tavoin itkee!“

Täti puhdisti hiedan linnun pojan ympäriltä.

„Antakaa sen olla rauhassa. Ehkäpä emo ruokkii sitä tuohon maahankin. Toivomme, ettei kissa sitä löydä eiwätäkään ilkeät pojat“, täti sanoi ja lähti pois

Pojat latsoivat noloina toisiinsa.

Willellä oli koko päivän vaikea olla. Vielä illallakin uniwuoteella tuntui peipon poika surkeasti pöppittäjän korwissa. Wille päätti, ettei enää milloinkaan tekisi pahaa luontokappaleille.

Jumalan turwissa.

Jonk' on turwa Jumalassa,
turwassa on paremmassa.
Kuin on tähti taitwahalla,
lintu emon siiven alla.

Herra hoitaa omiansa
Siionissa armollansa.
Aina heille tarpeet antaa,
käsilänsä heitä kantaa.

Niit' ei Hänen kädestänsä
tempaa kenkään ikänänsä,
jotka omakseen Hän osti,
luulost' elämähän nosti.

Heit' ei kohtaa puute, hätä
koskaan Herran tietämätä.
Ruuan Hän ja werhon juopi,
surun sumust' ilon luopi.

Moitse siis auttajastas,
pieni lauma, Jumalastas!
Sanallaan Hän kailki saattaa
wastustajat maahan kaataa.

Käyköön myöten taitta vastaan,
eipä Jä heitä lastaan.
Kaitt' on Hänen aikheensa
toji onneks' omillensa.

Pyhäkoulusja.

Pakkalan waari pitää pyhäkoulua joka sunnuntai kello yhdeksi päivällä. Me kylän lapset kiiruhdamme silloin hänen siistiin tupaansa. Siellä istuudumme pitkän pyödan ääreen. Waari terwehtii meitä ystävällisesti. Pikku Kaisun päätä hän silittää. Toisinaan hän ottaa Eeron polwellensa.

Sitten weijaamme wirren. Waari ristii kätensä. Me teemme samoin. Yhdessä rukoilemme taiwaallisen Jän siunausta. Senjälkeen suuret lapset lukevat päivän tekstin raamatusta. Waari puhelee siitä ja lyselee meitä. Waari osaakin kertoa launiisti. Me kuuntelemme aiwan hiljaa ja nousemme vastaamaan reippaasti. Toisinaan waari puhuu pikku poikain ja tyttöjen synneistä. Silloin tulee joskus paha olla, kun muistaa tehneensä jotakin pahaa. Toisinaan taas waari kertoo taiwaan Jän rakkaudesta, hyvästä Jeesuksesta, enkeleistä ja taiwaasta. Silloin tuntuu niin hyvältä, että melkein itkettää. Lopuksi laulamme jeesuslauluja ja waari siunaa meitä. Vielä kotiin päästyäkin on hyvä olla.

„Jumala siunatkoon Pakkalan waaria!“ me lapset rukoilemme illoin opettajamme puelestä. Hän on itse sitä pyhittänyt. Me teemme sen mielellämme, sillä me rakastamme pyhäkoulutwaariamme oikein kowasti.

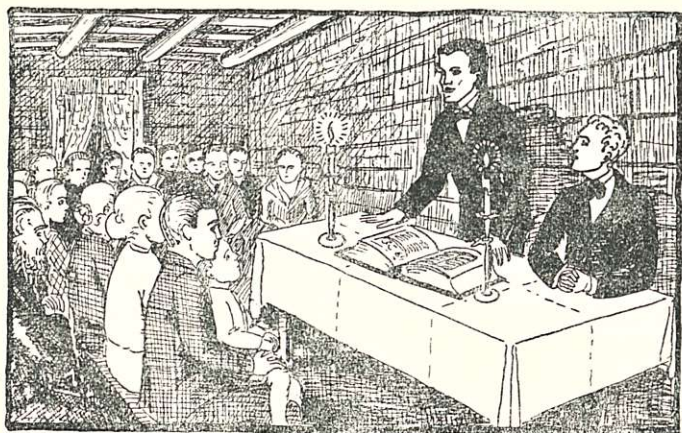

Jeesuksen lammas.

Lammas oon mä Jeesuksen,
laikkaamatta iloitsen,
ett' on mulla paimen paras,
johdattaja, jalo rakas.
Hän mun lutsuu äänellään
seuraamahan jälkeään.

Mennä, tulla turvasi' jaan.
Hän mua laittaa sauwallaan,
laajoille wie laitumille,
raikahille lähtehille
ja kun ilta pimenee,
lammastarhaan saattalee.

Miksi' en laulais riemuiten,
kun oon oma Jeesuksen.
Eläisjään' hän hoidon antaa,
ja kun kuolen, Hän mun kantaa
helmasansa tuiwaaseen.
Kiitos olkoon Jeesuksen.

Seuroissa.

Sunnuntai-iltana isä ja äiti menivät seuroihin. Minä pääsin mukaan. Heikkilän tupa oli aivan täynnä väkeä. Rimpelän setä istui Muukkojen sedän kanssa pöydän takana. Pöydällä paloi kaksi lyhttilää. Suuri raamattu oli setien edessä auki.

Mattilan setä rupeesi weisaamaan. Muut yhtyivät. Kohta oli tupa weisuuta täynnä.

Muukkojen setä rukoili ja sitten hän luki kokonaisen luvun raamatusta. Rimpelän setä rupeesi puhumaan. Minä en paljon ymmärtänyt, mutta Jeesuksesta hän etupäässä kertoi. Puhuesssa sedän vastot loistivat. Hän oli oikein kauniin näköinen. Ihmiset rupeivät itkemään. Minuaikin itketty, kun isäkin pyyhki silmiään. Mutta hyvä oli istua isän polvella.

Naapurin vanha Leena nousi penkiltä. Hän löi läsiänsä yhteen ja sanoi: „Jeesus ole kiitetty! Jeesus ole kiitetty!“

Grjänän Riittakin rupesti kiittämään. Piiraijen Kalle-wanhus meni itkien Muukkojen jedän laulaan. Setä siunasi häntä.

Kohhta Rimpelän setä laikkasi saarnaamasta. Hän tuli isän ja äidin luo istumaan. Isä otti häntä laulasta kiinni ja walitti syntisyyttänsä. Setä janoi hänelle: „Ole turwatuna, weljeni, synnit owat Jeesuksen nimesä ja weresä anteeksi annetut! Me olemme Jumalan lapsia ja taitwaan perillisiä Jeesuksen ansion kautta!“ Sitten setä otti minut syliinsä. „Sinäkin olet Jumalan lapsi. Jeesus sinua siunatkoon!“ hän janoi.

Muukkojen setä tuli meille yöksi. Hän leikki minun kansani. Ruokapöydässä hän puheli Jeesuksesta. Kun minä janoin hänelle hywää yötä, kyhyi hän: „Oliko sinulla seuroissa hauska olla?“ „Oli“, minä wastasin. „Kunpa sinulla, lapsi, olisi Jumalan lasten seuroissa aina hywä olla!“ setä wikkoi wakkawana. Isä ja äiti nyökäyttiwät päätään.

Kolmas uskonkappale.

Pyhittämisestä.

Minä uskon Pyhään Henkeen, pyhän yhteisen seurakunnan, pyhän yhteyden, syntein anteeksi saamisen, ruumiin ylösnousemisen ja iankaikijien elämän. Amen.

Mitä se on?

Minä uskon, etten minä omasta järjestäni enkä woimastani voi Jeesukseen Kristukseen, minun Herraan uskoa, enkä hänen tykönsä tulla, waan Pyhä Henki on eufjunut minut ewankeliumin kautta, walistanut minua lahjoillansa, pyhittänyt ja warjellut minut oikeassa uskossa; niinkuin hän koko Kristikuntaa maan päällä eufjuu, kookoo, walaisee, pyhittää ja ainoan oikean uskon kautta Jeesuksessa Kristuksessa warjelee; jossa Kristikunnassa hän joka päivä armollisesti antaa minulle ja kaikille uskowaisille kaikki synnit anteeksi, ja

herättää viimeisenä päivänä minut ja kaikki luolleet, ja antaa minulle sekä kaikille uskovaisille Kristuksen iankaikkisen elämän. Tämä on toinen tosi.

Easten wirsi.

Mä silmän' luon ylös taivaaseen
ja läten' yhtehen liitän.
Sua, Herra, ystävää lapsien,
mä sydämestäni liitän.

Ah iloist' on sua ylistää,
ja mielellän' mä sen teenkin;
mä fiedän: et mua hyljää jä,
waan katsoj myös wäijäseenkin.

Oi kiitos kaikesta, mitä soi
sun armos armasta mulle!
Oi kiitos muustakin, jot' en voi
mä tyhystin lausua sulle.

Mä olen taimi sun tarhasjas
ja warten taivasta luotu,
sun ijällisehen huomahas
jo syntymästäni suotu.

Mua suojaa jä, Isä armoinen,
sun Henkes woimalla vielä,
ja tieni johdata taivaaseen,
ijäiseen elohon siellä.

Kirkossa.

Tänään kävimme kirkossa.

Äiti puki pyhävaatteet yllemme. Isä valjasti Mirman. Minä istuin äidin rinnalla edessä. Cero oli isän vieressä taka-istuimella. Isä ajoi. Aurinko oli jo korkealla. Koirujen lehdet olivat juuri puhjenneet. Ruispellot wiheriöiwät. Järwet läikkhiwät wapaina. Kaukaa kuuluiwat kirkonkellot.

Kylälle tullessamme näimme paljon setiä ja tätejä. Hekin meniwt kirkkoon. Lapsiakin puki heidän rinnallansa.

Kirkossa oli aiwan hiljaista, vaikka se oli melkein täynnä wäkeä. Cero yritti kysyä jotakin, mutta isä nuhteli häntä. Cero waikeni ja katsele i hmetellen ympärilleen.

Kun olimme istuneet penkkiin, rupesiwt urut soimaan. Kanttori aloitti aamuwirren. Isä ja äitikin yhtyiwt wiisaamaan.

Pappi tuli alttarille. Wirsi waikeni. Pappi puhui jotakin, jota en oikein ymmärtänyt. Sitten hän polwistui ja rukoili. Kaikki painoiwat päänsä penkkiin. Sitten taas urut soiwat ja ihmiset lauloiwat: „Herra armahda meitä!“ Pappi janoi muutaman sanan. Kanttori lauloi. Pappikin lauloi. Me kaikki nousimme seisomaan. Sitten en enää kaikkea tarkein muista. Mutta monta kertaa me nousimme penkistä tai painoimme pään penkkiin. Pappi puhui, luki raamattua ja laulohikirin välillä. Sitten hän lähti pois.

Kun olimme vähän aikaa weisanneet tultua wirttä, tuli toinen pappi saarnatuoliin. Hän rukoili ja luki raamattua. Sitten hän kertoi Eliasta, myrskytuulesta, maan tärisemisestä, hiljaisesta tuulesta ja Jumalasta, joka puhui Elialle.

Sitten kanttori taas aloitti wirren. Wirren aikana Hilfulan ijäntä kantoi warren päässä olevaa pientä mustaa pusia penkistä penkkiin. Kun hän toi sen meidän eteemme, pani iä siihen markan. Minäkin panin wiisikymmentä penniä. Äiti oli sen minulle antanut.

Kun wirsi loppui, tuli pappi jälleen alttarille. Hän wuoroin lauloi ja wuoroin puhui. Lopuksi hän luki Herran siunauksen.

„Nyt lähdemme“, äiti janoi, kun wihdoin oli weisattu wirsi. Muutkin nähyiwät nousewan penkeistään ja kiihuttawan owelle.

Kotimatalla meillä oli paljon kyselymistä.

„Mitä pappi polwistui ja me painoimme päämme penkkiin silloin alusja?“

„Silloin tunnustimme itsemme syntisiksi Jumalan edessä.“

„Eihän äiti ole koskaan paha! Mitä äidinkin piti tunnustaa?“

„On, lapseni, äiti Herran edessä kowin paha. Kaikki ihmiset owat Jumalan edessä pahoja.“ Äiti pyyhkäisi nenäliinalla poskeansa.

„Mitäsi välillä piti nousta seisomaan?“

„Silloin kiitimme taimaan Isää.“

„Mitäsi me panimme rahaa Hiltulan sedän pussiin.“

„Ne lähtetään seurakunnan sairaiden ja köyhien hywäksi. Diakonissa-täti kulkee sairastawien ja puutetta kärsiwien kodeissa. Hän ostaa kirkkohaawiin pannuilla rahoilla waatteita ja lääkkeitä ja jakaa niitä tarwitsewille.“

„Mitäsi niin tehdään?“

„Jeesus on käskennyt antaa nälkäiselle leipää ja alastomalle waatteita.“

„Mitä äiti itki, kun pappi puhui saarnatuolisja?“

„Minun oli niin hywä olla, kun pappi kertoi Jumalan rakkaudesta.“

„Rakastaako Jumala Eeroakin?“

„Rakastaa, lapsi kulta!“

Koti näkyi jo koiwujen raosta. Wirma pyrähti juoksemaan. Pian olimme pihamaalla.

Mari oli kattanut kahvipöydän. Sen ääreen istuimme. Kahwi ja wehnäleipä maistuiwat hywältä.

Jeesus Rakitoistawuotiaana temppelissä.

Jeesus-lapsi kasvoi ja wahvistui ja täytti wiijaudella, ja Jumalan armo oli hänen päällään.

Hänen vanhempansa matkustuiwat joka vuosi Jerusalemiin pääsiäisjuhlaan. Hänen ollessaan Rakitoistawuotias he niinkään waelsiwat ylös sinne juhlan tawan mukaan. Kun ne päiwät oliwat kuluneet ja he lähtiwät kotiin, jäi poikainen Jeesus Jerusalemiin, eiwätkä hänen vanhempansa sitä huomanneet. He luuliwat hänen olewan matkaseurueessa ja kulkuiwat päiwän matkan ja etsi wät häntä jukulaisten ja

tuttawien joukosta; mutta kun he eivät löytäneet, palasivat he Jerusalemiin etsien häntä.

Kolmen päivän kuluttua he löysivät hänet pyhäköstä, jossa hän istui opettajien keskellä kuunnellen heitä ja heidän heiltä. Kaikki, jotka häntä kuulsivat, olivat ihmeissään hänen ymmärryksensä ja vastauksistaan.

Hänet nähdesjään hänen vanhempansa hämmästyivät ja hänen äitinsä sanoi hänelle: „Poikani, miksi teit meille näin? Katso, isäsi ja minä olemme huolestuneina etsineet sinua.“ Niin hän sanoi heille: „Mitä te minua etsitte? Ettekö tiedä, että minun tulee olla niissä, mikä Isäni ovat?“ Ja hän lähti pois heidän kanssaan, tuli Nafaretiin ja oli heille alama-
mainen.

Toinenkin lasten wirsi.

O Jumala, et hyljää pienten ääntä,
suo lapsenas mun itsen' puolees kääntää!
Tiedänhän, ettäs olet isäni,
nyt kuule siis tää rukoukseni!

Sä tähän elämään mun olet luonut,
jä ruumiin', sieluni, kaikki' olet suonut.
Mun kastees puhdisti ja pyhitti,
sin omaks' lapselks' mun omisti.

Suo että tahtoas mä noudattaisin,
sin pyhää sanaas aina rakastaisin!
En tietäni voi itse ohjata,
siis minua, oi Isä, johdata!

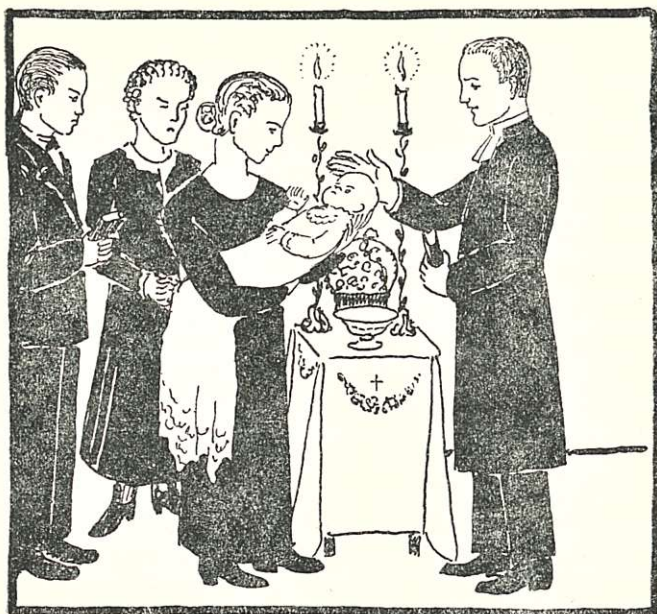
Mua auta hywää halull' oppimahan,
sun mieltäs mielelläni seuraamahan!
Aut' että tunnosja' mä lastwaisin,
sinulle nuorena jo kelpaijin!

Wanhempan annoit mulle johtajiksi,
totuutes siementen istuttajiksi;
aut' että heitä oikein rakastan,
ja kunniaa myös heille osoitan!

Pahasta seurast', joka wietteleisi,
pois mua tyköäs ellytteläisi,
mua suojaa, Herra, suo mun peljätä
ja karktaa sitä niinkuin myrkyä!

Suo että aikaa' kunnialles' kätän,
nuoruuten' päiwät pelwossas niin täytän,
ettei ne tulij' mulle karkwaisi,
jos elää jallit täällä wanhaksi.

O Jumala, sun haltuus annan tieni,
suo että läskys muistan, waikeä pieni,
ojentain niiden mukaan kulkun,
jiks' kun sen kerran päättän luonasi!

Ristiäiset.

Taiwaan Isä antoi minulle pikku veljen, Aiti oli siihen aikaan sairas ja makasi vuoteessa. Isä hoiteli meitä öin, Mari päiwin.

Joskus me kävimme wauwaa katsomassa. Se oli kääritty valkeihin lapaloihin. Sen kätöwät olivat kowin punaiset. Se oli minun mielestäni kaunis. Minä kysyin äidiltä: „Saanko hywäillä sitä?“ Aiti lupasi. Minä painoin poskeni pojun poskea wasten, mutta se sanoi: ää, ää. Silloinkos minä pelästyin.

Aiti parantui ja nousi ylös. Mutta hän ei vielääkään joutanut paljon olemaan meidän kanssamme. Pojua piti

hyöhtää ja pestä, ja sen vaatteita täytyi alituijseen muuttaa ja luvaila.

Sitten eräänä päivänä koko talo puhdistettiin ja kaunistettiin. Minäkin hain niityltä punaisia neilikkoita ja valkeita päivänkukkia. Äiti asetti ne maljakoihin. Kamarin nurkkaan tuotiin pieni pöytä. Äiti peitti sen witivalkein liinoin. Liinan päälle hän asetti lasisen vesimaljan. Kirkas lähdevesi kimalteli siinä.

Isä tuli myhäillen työstä. Hän peseytyi ja pukeutui juhla-vaatteisiinsa.

Oli juhlallista ja jännittävää. „Pojumme kastetaan tänään“, oli äiti sanonut.

Pian tulikin pastori-setä, koulun täti sekä Pekkalan Tida ja Kusti.

Tida otti pojun syliinsä ja wei hänet papin eteen kaste-maljan luo. Pappi puhui siitä, miten Jumala ottaa lapsen kasteessa yhteyteen. Sitten hän kertoi, miten äidit toivat lapsia Jeesuksen luo ja Herra otti pienokaiset siunaten vastaan. Pappi laskee samalla kätensä pojun pään päälle ja rukouli. Vielä pastori-setä luki uskontunnustuksen ja sen jälkeen hän kolmasi waloit wettä wauwan päähän ja janoi: „Minä kastan sinut, Martti Toiwo, nimeen Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen!“

Illalla nukkumaan mentäessä äiti kertoi, että hän itse oli monta vuotta sitten kastanut minut papin eteen ja pappi oli kastanut minutkin Jumalan omaksi. „Nyt taiwaan Isä wain toiwoo, että sinä pysyisit Hänen lapsenansa“, äiti jatkoi. „Tahdotthan lapseni!“ Syleilin äitiä ja kuiskein hänen korvaansa: „Tahdon, äiti!“

Jeesus siunaa lapsia.

He toivat Jeesuksen tykö lapsia, jotta hän koskisi heihin; mutta opetuslapset nuhtelivat tuojia. Kun Jeesus sen näki, närkästyi hän ja sanoi heille: „Sallikaa lasten tulla minun tyköni älkääkää kieltäkö heitä, sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta. Totijesti minä sanon teille: joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa niinkuin lapsi, hän ei pääse sinne sijalle!“

Jeesus otti pienokaiset syliinsä, pani kätensä heidän päälleen ja siunasi heitä.

Pyhän Kasteen Sakramentti.

Mitä kaste on?

Kaste ei ole paljas wesi, waan se on sellainen wesi, joka on Jumalan käskyn suljettu ja Jumalan sanan kanssa yhdistetty.

Mikä on se Jumalan sana?

Tämä, jonka Herramme Jeesus Kristus sanoo Matteuksen viimeisessä luvussa: Menkää ja tehkää kaikki kansat opetuslapsiksi, kastamalla heidät Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen.

Mitä kaste hyödyttää?

Kaste vaikuttaa syntein anteeksi saamisen, wapahtaa kuolemasta ja perkeleestä ja antaa iankaikkeisen autuuden kaikille, jotka uskovat Jumalan sanat ja lupaukset.

Mikä ne Jumalan sanat ja lupaukset owat?

Nämät, jotka Herramme Jeesus Kristus sanoo Markuksen viimeisessä luvussa: Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu, mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen.

Mitenkä wesi voi vaikuttaa näin suuria asioita?

Wesi tosin ei niitä vaikuta, waan Jumalan sana, joka on wedsä ja weden kanssa, ja usko, joka weteen yhdistetyn Jumalan sanan usko, sillä wesi ilman Jumalan sanaa on paljas wesi eikä

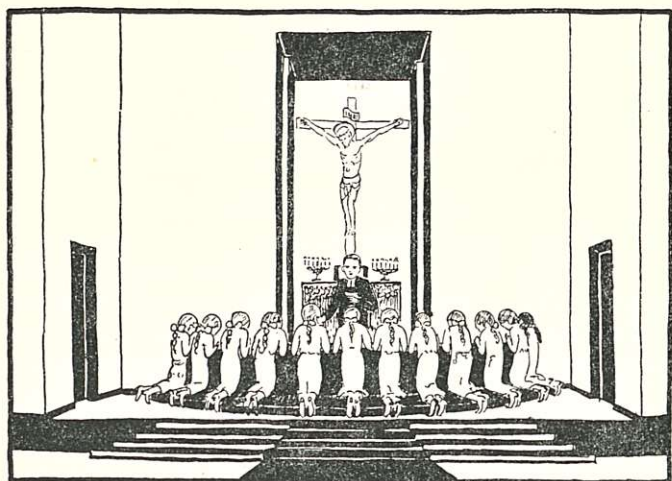
Kaste, mutta Jumalan sanan kansa yhdistettynä on se kaste, se on armorikas elämän wesi ja uudensyntyksen peso Pyhässä Hengesä, niinkuin apostoli Paawali epistolassaan Tiitukselle Kolmannessa luvussa sanoo: Hän pelasti meidät laupeutensa mukaan uudensyntymisen peson ja Pyhän Hengen uudistuksen kautta, jonka hän runsaasti wuodatti meihin Wapahdajamme Jeesuksen Kristuksen kautta, jotta me wanhurskaudettuina hänen armonsa kautta tulisimme iankaikkisen elämän perillisiksi toiwon mukaan. Tämä sana on warma.

Mitä merkitsee tällainen kastaminen?

Se merkitsee, että wanha ihminen meisä on jokapäiväisen katumuksen ja parannuksen kautta upotettava ja kaikkein syntein ja pahain himoin kansa luotettava, ja että sen sijaan tulee joka päivä nousta uusi ihminen, joka elää wanhurskaudessa ja puhtaudessa iankaikkisesti Jumalan edessä.

Missä tämä on kirjoitettu?

Apostoli Paawali sanoo roomalaisepistolan kuudennesessa luvussa: Me olemme Kristuksen kansa haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niinkuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkon kauden kautta, jomoin on meidänkin uudessa elämässä waeltaminen.

Ehtoolliskirje.

Isä sisko oli käynyt rippikoulua. Päivät hän oli istunut pappilan tuvasja. Illoin ja aamuin hän oli lukenut raamatunhistoriaa ja katelismusta.

Juhannusaatto-iltana istuimme kaikki kyllyn jälkeen pöydän ääressä. Isä puheli sisken kanssa. Sisko itki. Hän meni isän laulaan ja pyysi häneltä kaikkea pahuuttansa anteeksi. Isä todisti hänelle synnit anteeksi Jeesuksen nimesä ja weressä. Äidiltäkin Raisu anoi anteeksi, kun oli ollut monta kertaa laiska ja tottelematon. Äiti antoi kaiken anteeksi ja siunasi lastansa. Minunkin luokseni sisko tuli ja pyysi anteeksi, kun hän oli toisinaan minua kiusannut. Minä rutistin häntä oikein kovan laulasta ja janoin niinkuin isä ja äitini. — „Nyt sinä lapseni ymmärrät, miten hyvä on, kun meillä pahoilla on Wapahtaja, joka on kuollut meidän puolestamme ja on antanut werensä ristillä wuotaa syn-

tiemme jowitukseksi“, isä janoi. „Huomenna kirkossa saat tästä Jeesuksen työstä lujan todistuksen. Saat syödä Hänen ruumiinsa ja juoda Hänen verenjä.“ Siihen tapaan isä puheli. Minä en kaikkea hymmärtänyt, mutta mieleeni se jäi.

Seuraavana aamuna ijo sisko pukeutui valkeisiin. Minäkin pääsin mukana kirkkoon.

Sisko meni aiwan etupenkkeihin muiden rippikoulutyttyöjen keskelle. Pojat olivat mustissaan käytävän toisella puolella.

Pian lajajhti wirsi. Sen päättyesjä pastori-setä tuli alttarille. Hän nyökkäsi rippilapset luoksensa. Hän puheli heille ja lyseli heiltä. Muutamia tyttöjä näytti itkettävän. Minä en kuullut paljon mitään, sillä ihmisiä tuli vielä kirkkoon. — Äiti janoi, että myöhästyminen on ruma tapa. —

Sitten lapset palasivat penkkeihinsä, ja tavallinen jumalanpalvelus alkoi.

Saarnan jälkeisen wirren päätyttyä pappi tuli jälleen alttarille. Hän lauloi ja puheli. Sitten hän otti hopeaisen wadin käteenjä ja lutsui rippilapsia luoksensa. Sisko nousi ensimmäisten joukossa, meni alttaripöydän luo ja polvistui muiden mukana sen ääreen. Pastori-setä meni lapsen luota lapsen luo, antoi pyöreän valkeisen leivän ja janoi: „Tämä on Jeesuksen Kristuksen ruumis, sinun edestäsi annettu.“ Sen jälkeen hän otti alttarilta hopeaisen maljan. Hän kallisti sen jokaisen rippilapsen huulille ja wakuutti: „Tämä on meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen toinen veri, wuodatettu sinun syntiesi anteeksi antamiseksi!“ Nyt olivat ihmiset aiwan hiljaa. Kanttori wain lauloi: „Oi Jumalan Karitsa, joka pois otat maailman synnit.“ Äiti ja isä olivat painaneet päänsä penkkiin. Minä luulen, että he rukoiliwat ijon siskon puolesta.

Altтарin sakramentti.

Mitä altтарin sakramentti on?

Altтарin sakramentti on meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tofinen ruumis ja veri leiwässä ja wiinisä, ja sen on Kristus itse asettanut meidän Kristittyin syödä ja juoda.

Missä tämä on kirjoitettu?

Evankelistat Matteus, Markus, Luukas ja apostoli Paawali kirjoittawat näin: Meidän Herramme Jeesus Kristus otti leiwän sinä yönä, jona hän luvallettiin, siunasi, mursi sen ja antoi opetuslapsilleen ja sanoi: Ottakaa, syökää! Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan. Tehkää se minun muistokseni! — Samoin otti hän myös maljan, kiitti, antoi sen heille ja sanoi: Ottakaa ja juokaa tästä kaikki! Tämä malja on se uusi liitto minun woresjäni, joka teidän edestänne wuodatetaan synlein anteeksiantamiseksi. Niin usein kuin te siitä juotte, tehkää se minun muistokseni!

Mitä tämä syöminen ja juominen hyödyttää?

Sen ilmoittawat meille nämät sanat: Teidän edestänne annettu ja wuodatettu syntien anteeksiantamiseksi, nimittäin että meille tässä sakramentissa annetaan synnit anteeksi, elämä ja auvuus; sillä missä synlein anteeksiantamus on, siinä on myös elämä ja auvuus.

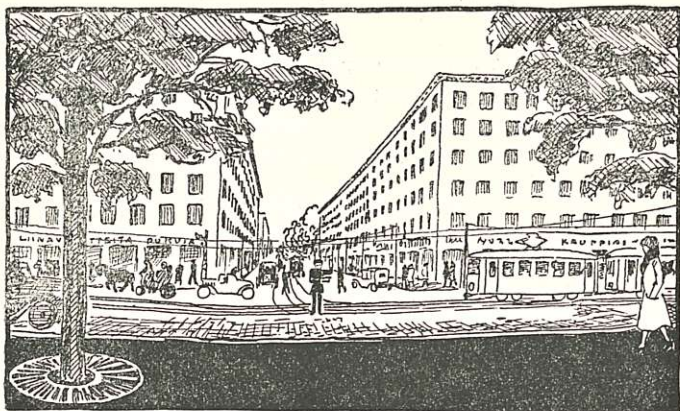
Kuinka ruumiillinen syöminen ja juominen voi wailuttaa niin suuria asioita?

Syöminen ja juominen eiwät tätä wailuta, waan ne sanat, jotka tässä owat: Teidän edestänne annettu ja wuodatettu syntien anteeksiantamiseksi. Nämät sanat ynnä ruumiillinen syöminen ja juominen owat pääasia tässä sakramentissa; ja joka uskoo nämät sanat, hän saa, mitä ne lupaawat ja lausuwat, nimittäin synsinä anteeksi.

Kuka tämän sakramentin kelmollisesti nauttii?

Paastoaminen ja ruumiillinen walmistus on kyllä hywä ulkonainen tapa, mutta oikein mahdollinen ja kelmollinen on se, joka uskoo nämät sanat: Teidän edestänne annettu ja wuodatettu syntien anteeksiantamiseksi. Mutta joka ei usko näitä sanoja taikka epäilee niitä, hän on mahdoton ja kelmoton, sillä nämät sanat: Teidän edestänne, waatiwat aiwan uskowaista sydäntä.

VILLE KIRJOITTAU KAUPUNGISTA.

Ville on päässyt Kalle-sedän luo kaupunkiin. Sedällä on kirjoituskone. Ville on opetellut sillä kirjoittamaan. Hän kirjoittaa Eerolle kirjeen:

Rakas veli!

Minä kirjoitan tätä kirjoitusko-
neella. Se on mukava vehje. Kirjai-
met on kuvattu näppäimiin. Kun sel-
laiseen lyö, tulee kuvattu kirjain
paperille. Setä sanoo, että minusta
tulee vaikkapa konttoristi.

Täällä on korkeita kivitaloja.
Talojen välillä on nuppulakivisiä
teitä, joita sanotaan kaduiksi. Ka-
tujen reunoilla ihmiset kulkevat
jalkakäytäviä myöten. Keskellä aja-
vat autot ja hevoset. Muutamissa ta-
loissa on monta kerrosta päällekk-

käin. Yhdessäkin sellaisessa on kymmenen kerrosta. Keskikaupungin talot ovat korkeita. Laitakaupungilla on matalia puutaloja. Puita ja ruohoa kasvaa vain muutamissa paikoissa, joita sanotaan puistoiksi. Eräässä puistossa on kivinen pojan kuva. Sen kämmenessä on reikä. Siitä suihkuua vettä ilmaan. Ilmasta vesi sataa li-risten kiviseen altaaseen, jossa ui pieniä kultakaloja. Sanovat sitä suihkukaivoksi. Puistoissa on myös kukkamaita. Ne ovat melkein komeampia kuin siellä pappilassa.

Setä asuu kivitalon kolmannessa kerroksessa. Sinne kiivetään kivisiä portaita myöten. Ensimmäisessä kerroksessa on sedän kauppa. Siinä myödään kauniita kankaita. Kunpa setä laittaisi äidille tuliaisiksi yhdenkään hamekankaan! En minä uskalla sitä sentään pyytää.

Kaduilla kulkee paljon ihmisiä. Iltaisin niitä on aivan yhtä paljon kuin suurina juhlapyhinä siellä kirkkotielillä.

Täällä pitää aina olla kaulukset kaulassa ja kengät ja sukat jalassa, vaikka olisi miten kuuma. Huh, kun se on ilkeätä! Kotiin tullessa täytyy soittaa ovikelloa. Palvelija tulee avaamaan ja sanoo: „Olkaa hyvä, pikku herra!“ Noloilta se tuntuu.

Setä ei lähtenyt tänään kirkkoon. Minä menin sinne vanhan mummon kanssa.

Illalla kysyin sedältä: „Menemkö nyt seuroihin?“ „Ei“, setä vastasi, „me menemme tädin kanssa kylään.“ Minulle tuli niin ikävä. Ikävissäni rupesin kirjoittamaan sinulle.

Oletko saanut ongella kaloja? Vieläkö ahven syö Viirukiven luona yhtä kovasti kuin ennenkin? Joko vadelmat ovat kypsyneet riihen luona? Oletko päässyt isän kanssa yökalaan? Onko nuotiolla ollut hauskaa? Onko nassun kaikki porsaas jo viety? Onko Virman varsa kasvanut?

Kuule, minun on sinua ja teitä kaikkia ikävä. Joka ilta muistan teitä, kun luen iltasiunaukseni. Tänä iltana pyydän, että Jumala lähettäisi isän noutamaan minua kotiin oikein pian. Kun minä tulen, niin riisun heti paljain jaloin. Menemme sitten uimaan ja ongelle ja Virmaa katsomaan. Varmasti isä ottaa minut yökalaan kahvikokiksi. Niityllekin menemme ja saamme myllertää heinäladossa.

Jeesus siunatkoon sinua!

Ville.

ELISABETIN KIRJE.

Elisabet on kaupunkilaistyttö. Hän on päässyt maalle Maria-tädin luo. Hän kirjoittaa äidillensä:

Aiti kulta!

Täällä on hauska olla.

Täti ja Martta olivat asemalla vastassa. Ensin kävelimme rantaan. Sitten soudimme suuren setän yli. Tädin ja setän talo on niemessä. Sen punainen katto peitti pihlajien lomitse kauaksi järvelle.

Heti kun tulin perille, riisuin kengät ja sukat jalastani. Sitten juoksimme Martan kanssa uimaan. Vesi tuntui aluksi kylmältä, mutta lopuksi se oli jo oikein mukavaa. Siisälle tultuamme pääsimme heti ruokapöytään. Söimme kalakeittoa, kovaa leipää ja viiliä.

Oisitpa, äiti, nähnyt, miten paljon minuun
upposi! Tädin ei tarvinnut käskää.

Illepäivän juoksimme navetassa, tallissa
ja nassulassa. Vain possut olivat kotona.
Hevoset, lehmät ja lampaat olivat laitui-
mella. Mansikassa ollessamme ne näimme.
Minä silitin pikku vassua kaulastakin.
Se sancii: yy, yy.

Illalla söimme mansikkamaitoa. Sit-
ten täti vei meidät ylliskamariin nukkumaan.
Siunasin itseni ja nukahdin aivan heti.

Aamulla heräsin, kun pääskysset viiser-
telivät räystäältä. Heti kipasimme paita-
sillamme rantuan ja sitten veteen.

Koko päivän olen ollut heinäniityllä.
Haravoin ensin. Sitten pääsin latoon pol-

kemaan heiniä. Huh, kun siellä oli kuuma!
Mutta sittenkin oli heinissä mukava myl-
tertää.

Täti toi niittyväelle kahvia. Minä
sain maitoa ja vehnäleipää. Päivällisenkin
söimme varjoisassa paikassa taidon seinustalla.

Kotiin tultaessa oli iho aivan hikiinen,
ja heinän siemenet ja korret sitä pistelivät.
Mutta ei se mitään haitannut. Tulah-
dimme aaltoihin. Sinne jäivät kutinat ja
kirvelyt.

Nyt istun täällä ylliskamarissa sinulle
kirjoittamassa. Ei minun ole paljonkaan ikä-
vä, mutta saisit sinäkin sentään olla täällä.

Minua väsyttää jo. Menen nukku-
maan. Jeesus siunatkoon äitiä! Elisabet.

ÄITIEN PÄIVÄ.

Isä herätti meidät eilen sangen varhain. Äiti nukkui vielä, kun hiivimme tupaan. Peitimme suuren pöydän valkealla liinalla. Moneen maljakkoon asettelimme vasta puhjenneita koivunvarpuja. Pikku kupposiin panimme keräämämme sinivuokot. Vilho toi pöydälle koulussa valmistamansa pyyhenaulakon, Mari patalippunsa ja minä kutomani sukat.

Isä katseli tyytyväisenä laitoksiamme. Hän oli jo käynyt kokemassa rysänsä ja asetti suurelle vadille keskelle pöytää komean hauen.

Yhdessä hiivimme kamarin oven taa ja lauloimme: Kiitos sulle Jumalani, armostasi kaikesta! Mari pyörähti ensimmäisenä ovesta sisälle ja ryntäsi suoraan äidin sänkyyn ja kaulaan. Me perässä. Isä jäi viimeiseksi. Jokainen kiitti äitiä ja toivotti hänelle taivaan Isän siunausta. Äidin silmät vettyivät.

Tuvassa joimme yhteiset aamukahvit. Isä kysyi silloin: „Miksi ette tuoneet yhtään ohdaketta maljakkoon?“

„Nehän ovat niin rumia ja piikkisiä!“

„Mutta jospa te sittenkin muina päivinä olette tuoneet ohdakkeita äidille.“

Vilho painoi päänsä alas. Me katsoimme Marin kanssa ihmetellen isää.

„Jokainen tottelemattomuus on ollut ruma, piikkinen ohdake ja se on tunkenut äidin sydämeen“, isä selitti. „Jokainen paha sana on ollut myös ilkeä ohdake.“

Silloin Vilho nousi, otti äitiä kaulasta ja sanoi: „Anna anteeksi, äiti, kun minä silloin kerran menin luvatta kylään ja takaisin tullessa vielä valehtelin.“ Taas pyörivät vedet äidin silmissä ja hän siunasi Vilhoa. „Nyt ohdakkeenpiikkien jättämät haavat paranivat“, hän sanoi ja nyökkäsi isälle.

„Ja tästä lähtien tuommekin äidille vain lempeitä sinivuokkoja“, isä sanoi. „Olemme ahkeria ja auttavaisia, nöyriä ja tottelevaisia. Pidämme äidin aina oikein hyvänä. Siihen taivaan Isä meitä auttakoon!“

SURU.

Oli ollut kauniita kevätpäiviä. Me olimme juosseet ulkona avopäin ja päällystakeitta. Mutta sitten tuli jälleen kylmä. Jäinen viima kävi pohjoisesta.

Silloin Valma sairastui. Hän joutui vuoteeseen. Pää oli kuuma. Kasvot hehkuivat. Öisin hän valittelikin. Äidin piti istua aina hänen vuoteensa vieressä.

Lääkärikin kävi. Hän sanoi pikku siskon saaneen keuhkokuumeen.

Eräänä yönä isä sitten herätti meidät ja käski Valman luo. „Valma jättää meidät“, hän sanoi. Äiti piti sairasta kädestä. Kun sisko näki meidät vuoteensa ääressä, meni hänen suunsa nauruun.

Me olimme aivan hiljaa. Valman silmät ummistuivat. Kasvot valahtivat aivan valkeiksi.

Äiti painoi päänsä isän olkapäätä vasten ja itki. Isä silitti hänen otsaansa ja sanoi: „Lapsellamme on nyt rauha. Hän on päässyt taivaan kotiin.“

Iso siskokin itki. „Onko Valma nyt enkelinä?“ Eero kysyi. „On“, isä vastasi.

Seuraavana päivänä isä nouti kaupungista pienen valkoisen arkun. Valman ruumis pantiin siihen. Hän oli kaunis valkeassa puvussaan.

Neljäntenä päivänä meille tuli paljon vieraita. Kaikilla oli yllänsä musta puku.

Valkoinen arkku oli aamulla kannettu pihamaalte kuusimajaan. Siitä se nostettiin käreille. Naapurin Heikki lähti ajamaan. Äiti otti kädestäni kiinni. Isä talutti Eeroa. Me kävelimme käreiden perässä. Vieraat seurasivat meitä.

Pian näkyi kirkko. Kevätaurinko paistoi sen kultaiseen ristiin.

Hautausmaalta oli kaikki lumi sulanut. Siellä täällä oli vihreätä ruohoa, ja pihlajissa oli suuria silmuja.

Arkku nostettiin käreiltä. Miehet paljastivat päänsä. Pappi ja kanttori rupesivat veisaamaan.

Isä ja naapurin sedät kantoivat arkun hautaan. Minä seisahduin Eeron, äidin ja ison siskon kanssa haudan reunalle. Minä näin vain vähän valkoista arkun kantta haudan pohjalla.

Pastori-setä puhui Jeesuksesta, lapsista ja taivaasta. Hän otti pienellä lapiolla multaa maasta, heitti sitä kolmasti arkun kannelle ja sanoi samalla: „Maasta olet sinä tullut. Maaksi pitää si-

nun jälleen tuleman. Jeesus Kristus, Vapahtajamme, on sinut viimeisenä päivänä herättävä!“ Sitten hän vielä rukoili. Kun hän oli lopettanut, lauloimme kaikki yhteisesti: Onpa taivaassa tarjona lapsillekin.

Miehet tarttuivat lapioihin ja loivat haudan umpeen.

„Miten Valma nyt pääsee tuolta pois?“ Eero kysyi.

„Jeesus tulee kerran noutamaan. Silloin tämäkin hauta aukeaa ja pikku sisko nousee aivan kirkkaana Herraa vastaan“, isä selitti.

TAIVAASSA.

Onpa taivaassa tarjona lapsillekin,
jotka Jeesusta rakastavat,
kultakruunut ja valkeat vaattehetkin,
harput, joilla he soittelevat.

Puhdas kulta on tie, jota astelevat
kera laulaen enkelien,
Karitsan siellä kasvoja katselevat,
veri-uhria syntisien.

Siellä istuvat elämän lähtehillä,
elon leipää he nauttia saa;
pois' on yö, poissa kuolema häiritsevä,
siellä Jumala ain' valistaa.

Siellä murheen ja surujen taukovi vuo,
ikilohdutus virtaelee;
ylistystänsä autuas Herralle tuo,
Hänen rinnoillaan lepäelee.

JEESUS TULEE.

Ville näki unta:

Hän seisoi kamarin ikkunassa ja katseli ulos. Ilma oli kumman kuulakka ja taivas kirkas.

Akkiä tähdet rupesivat putoamaan taivaalta. Ne olivat kuin joulukuusen tähdet. Niitä oli hopean ja kullan värisiä. Ne peittivät vähitellen maan. Lopuksi niitä oli aivan nietoksittain.

Tähtien keskelle laskeutui taivaasta suuri ja loistava olento. Ville tunsi sen Jeesukseksi.

Jeesus tuli tielle aivan kotimökin viereen ja lähti kulkemaan kylälle päin. Ville halusi Hänen mukaansa. Hän juoksi keittiön ja eteisen läpi ulos. Mutta pihamaalle oli kertynyt niin paljon taivaalta sataneita tähtiä, että kahlaaminen oli vaikeata. Tahtoi väkisinkin kompastua. Ville kaatui ja kiiruhti taas. Henkeä salpasi. Viimein voimat pettivät. Jeesus meni jo kovin kaukana. Kohta Hän häipyi näkyvistä. Ville makasi tähtien seassa maassa aivan tukehtumaisillaan ja huusi katkerasti. —

Ville heräsi omaan huutoonsa. Äitikin heräsi. „Mikä sinulla on, lapsi?“ hän kysyi ja kiiruhti poikansa luo. Lapsi painoi nyyhkyttäen päänsä äidin helmaan ja kertoi unensa.

„Nyt tällä kerralla oli unessasi tottakin“, äiti puheli. „Jeesus tulee vielä kerran tänne maan päälle niin, että mekin Hänet näemme. Hänellä on silloin paljon enkeleitä muassansa. Hän vie silloin kaikki omat lapsensa taivaaseen, mutta pahat Hän jättää suureen vaivaan. — Poikani! Synti eroittaa meidät Jeesuksesta. Jos meillä on

syntiä omallatunnollamme, käy meille Vapahtajan saapuessa kuten sinulle kävi unessa.“

„Minä tahdon aina tunnustaa kaikki syntini ja uskoa ne Jeesuksen veressä anteeksi“, Ville nyyhkytti. „Minä tahdon isän ja äidin kanssa taivaaseen!“

„Ja minä vakuutan sinulle kaikki sinun pahuutesi Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovinto-veressä anteeksi annetuksi. Kyllä sinä olet Jumalan lapsi, ja Jeesus noutaa sinut kerran enkelien luo“, äiti lohdutti. „Paina silmäsi kiinni ja nuku aivan rauhassa!“

Ville eli vanhaksi mieheksi. Hän ei unohtanut milloinkaan untansa. Hän eli ja kuoli uskovaisena.

ISÄN KÄSIIN.

Oi, Isä, lapsesi pieni
luottavi johdattajaan:
Siunaus peittävi tieni,
kuolossa luoksesi saan.

Sisälllys:

	Siv.
Alkulause	3
I. Kirjaimet ja tawausharjoituksia	7
II. Luukappaleita:	
Aamulla	39
Herran rukous	40
Pikku Pekan aamurukous	41
Illalla	41
Herran siunaus	42
Aterialla	42
Sunnuntaina	43
Kolmas käsä	44
Syntymäpäiwä	44
Elonleikkuusja	45
Jeesus wiljapellolla	46
Jeesuksen werkaus walhewehnästä	47
Kallasja	49
Jeesus ja kalamiehet	51
Jumalan waltakunnan nuotta	52
Maarin kalamatka	53
Neljä rukous	54
Ensimmäinen uskonkappale	54
Aneton ilta	55
Jumalan lapsen laulu	56
Rippi	57
Toinen uskonkappale	57
Witsa	58
Neljä käsä	60
Huoneentaulusta	60
Omenat	61
Seissemäs käsä	62

	Siv.
Linnun poika	63
Jumalan turwisja	64
Pyhäkoulusja	65
Jeesuksen lammas	66
Seuroisja	67
Kolmas uskonlappale	68
Lasten wirsi	69
Kirkossa	70
Jeesus kaksitoistavuotiaana temppelisä	72
Toinenkin lasten wirsi	73
Ristiäiset	75
Jeesus siunaa lapsia	77
Pyhän kasteen sakramentti	77
Ehtoolliskirkko	79
Alttarin sakramentti	81
Wille kirjoittaa kaupungista	82
Elisabetin kirje	85
Aitian päivä	88
Suru	89
Taiwaasja	91
Jeesus tulee	92
Isän käännös	94

Apiset 1
Havas

MB6778

Suomen Rauhanhdistysten Keskushdistys

on Pustantanut:

Rekisteriraamattu, vanha käännös, nahkakantinen, maksaa Smk. 120: —, voidaan tilata osoitteella A. Sanki, Oulu, Uusikatu 28. Mukaan on tilattaessa liitettävä postimaksuksi Smk. 5: —.

Kristityn Kodin Aapinen, kirjoitt. kirkkoherra Wäinö Hawas, saa tilata samalla osoitteella kuin edellisenkin, hinta Smk. 12: —. Asiamiehille joka hymmenes lappale ilmaiseksi.

Julkaisee:

Siionin Lähetyislehti, toim. kirkkoherra O. H. Jusila, Smk. 12: — vuosikerta, 12 kahdeksanmenäneljäsiwusta numeroa vuodessa, asiamiehille joka hymmenes lappale ilmaiseksi. Lehden taloutta, tilausta ja jakelua koskevat asiat hoitaa lehden konttori Oulussa, Heikinkatu 15, posti-osoite: Siionin Lähetyislehti, Oulu.

Lasten Siioni, toimitt. kirkkoherra W. Hawas, Smk. 6: — vuosikerta, asiamiehille joka hymmenes lappale ilmaiseksi, ilmestyy 6 kahdeksan-siwusta numeroa vuodessa. Saa tilata samalla osoitteella kuin edellisenkin.